

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

ΔΛΠ, ΕΓΛΣ ΚΟΙΝΑ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕ ΕΛΠ

Διπλωματική Εργασία

του

Σαββουλίδη Ιορδάνη

Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2020

ΔΛΠ, ΕΓΛΣ ΚΟΙΝΑ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕ ΕΛΠ

Σαββουλίδης Ιορδάνης

Πτυχίο Οικονομικών Επιστημών, ΔΠΘ, 2014

Διπλωματική Εργασία

υποβαλλόμενη για τη μερική εκπλήρωση των απαιτήσεων του

ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΟΥ ΤΙΤΛΟΥ ΣΠΟΥΔΩΝ ΣΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗ

Επιβλέπων Καθηγητής
Σταυρόπουλος Αντώνιος

Εγκρίθηκε από την τριμελή εξεταστική επιτροπή την 29/06/2020

Σταυρόπουλος Αντώνιος

Δριτσάκης Νικόλαος

Στειακάκης Εμμανουήλ

.....

.....

.....

Σαββουλίδης Ιορδάνης

.....

Περίληψη

Η παρούσα εργασία έχει σαν θέμα τα κοινά σημεία και τις διαφορές των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων και του Ελληνικού Γενικού Λογιστικού Σχεδίου με τα Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα.

Αντικείμενο της είναι η ενασχόληση με τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, το Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο, τα Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα και η μελέτη της σχέσης που έχουν μεταξύ τους. Επίσης, γίνεται σύγκριση και αναφορά σε ότι αφορά τα στοιχεία τους.

Σκοπός της εργασίας είναι η καταγραφή και ανάλυση των κοινών σημείων και διαφορών των παραπάνω προτύπων καθώς και η παρουσίαση της διαχρονικής σύγκλισής τους.

Αρχικά, θα γίνει μια εισαγωγή στις έννοιες των ΔΛΠ, ΕΛΓΣ και ΕΛΠ μέσω των ορισμών τους και παρουσίαση της δομής και των πεδίων εφαρμογής τους.

Θα ακολουθήσει σύγκριση των πρακτικών των μεθόδων σε τομείς που αφορούν τις επιχειρήσεις. Στη συνέχεια θα επικεντρωθεί στις διαφορές, για να δοθεί έμφαση στην απόκλιση που έχουν μεταξύ τους.

Λέξεις Κλειδιά: Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο, Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα

Abstract

The present paper has subject the share points and differences of International Accounting Standards and Greek General Chart of Accounts with Greek Accounting Standards.

Her subject is to deal with International Accounting Standards, Greek General Chart of Accounts, Greek Accounting Standards and study the relationship between them. Also, there is comparison and reference about their data.

The aim is to examine the relationship between them and present the time course for convergence of standards.

Furthermore, we will compare the practice methods in business-related areas. In the end, we will focus on differences, in order to emphasize the gap between them.

Keywords: International Accounting Standards, Greek General Chart of Accounts, Greek Accounting Standards

Περιεχόμενα

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΠΕΡΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ.....	10
ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ.....	11
ΕΓΛΣ.....	11
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ Ε.Γ.Λ.Σ.....	12
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ.....	13
ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΛΠ.....	15
ΔΙΕΘΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ.....	15
ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΔΙΕΘΝΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ.....	17
Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.....	19
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΔΙΕΘΝΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΛΠ ΣΕ ΙΣΧΥ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΕΣ ΑΥΤΩΝ.....	21
ΔΛΠ 1 – ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ.....	23
ΔΛΠ 2 – ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ.....	24
ΔΛΠ 7 – ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΑΜΕΙΑΚΩΝ ΡΟΩΝ.....	24
ΔΛΠ 8 - ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ, ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΤΙΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΘΩΝ.....	24
ΔΛΠ 10 - ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΤΟΥ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΥ.....	25
ΔΛΠ 11 – ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΕΡΓΩΝ.....	25
ΔΛΠ 12 – ΦΟΡΟΙ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ.....	26
ΔΛΠ 16 – ΕΝΣΩΜΑΤΕΣ ΑΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.....	27
ΔΛΠ 17 – ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ.....	27
ΔΛΠ 18 – ΕΣΟΔΑ.....	28
ΔΛΠ 19 – ΠΑΡΟΧΕΣ ΣΕ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ.....	29

ΔΛΠ 20 - ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗΣ.....	29
ΔΛΠ 21 - ΟΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΟΛΩΝ ΣΤΙΣ ΤΙΜΕΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ.....	30
ΔΛΠ 23 – ΚΟΣΤΟΣ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ.....	30
ΔΛΠ 24 – ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΥΝΔΕΟΜΕΝΩΝ ΜΕΡΩΝ.....	31
ΔΛΠ 26 - ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΠΑΡΟΧΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗΣ.....	31
ΔΛΠ 27 - ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ.....	32
ΔΛΠ 28 – ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ.....	32
ΔΛΠ 29 – ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΣΕ ΥΠΕΡΠΛΗΘΩΡΙΣΤΙΚΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ.....	33
ΔΛΠ 31 – ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΕ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΕΣ.....	33
ΔΛΠ 32 – ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΣΑ.....	34
ΔΛΠ 33 – ΚΕΡΔΗ ΑΝΑ ΜΕΤΟΧΗ.....	34
ΔΛΠ 34 – ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ.....	34
ΔΛΠ 36 – ΑΠΟΜΕΙΩΣΗ ΑΞΙΑΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ.....	35
ΔΛΠ 37 - ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ, ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ.....	36
ΔΛΠ 38 – ΑΥΛΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ.....	37
ΔΛΠ 39 - ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ.....	37
ΔΛΠ 40 – ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΑΚΙΝΗΤΑ.....	37
ΔΛΠ 41 – ΓΕΩΡΓΙΑ.....	38
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΛΠ ΜΕ ΔΛΠ.....	39
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 8 (ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ, ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΤΙΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΘΗ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	39
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 10 (ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΤΟΥ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΥ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	40

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 12 (ΦΟΡΟΙ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	41
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 14 (ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΜΕΑ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	43
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 16 (ΕΝΣΩΜΑΤΕΣ ΑΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	43
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 20 (ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	46
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΔΛΠ 21 (ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑΒΟΛΩΝ ΤΙΜΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	47
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 23 (ΚΟΣΤΟΣ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	49
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 27 (ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ ΣΕ ΘΥΓΑΤΡΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ).....	50
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 28 (ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ ΣΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	51
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 31 (ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΓΙΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΕ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΕΣ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	52
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΔΛΠ 34 (ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	54
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 39 (ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΚΑΙ ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΗ ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	54
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 40 (ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΑ ΑΚΙΝΗΤΑ) ΚΑΙ ΕΛΠ.....	57

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΓΛΣ ΜΕ ΕΛΠ.....	58
ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΩΝ ΕΛΠ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΕΓΛΣ.....	59
ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΕΛΠ.....	60
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.....	62
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	63

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΠΕΡΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Λογιστική είναι η επιστήμη που εντοπίζει, καταχωρεί, επεξεργάζεται και παρουσιάζει τα οικονομικά γεγονότα οικονομικών μονάδων και στη συνέχεια συντάσσει σχετικές ειδικές εκθέσεις, ώστε τα ενδιαφερόμενα μέρη να είναι σε θέση να λαμβάνουν, κατά το δυνατόν ορθολογικές, οικονομικές αποφάσεις. Η Λογιστική συνιστά επίσης ένα σύστημα καταγραφής και ελέγχου της κερδοφορίας οικονομικών δραστηριοτήτων. Με την λογιστική γίνεται συστηματική καταγραφή της χρηματικής αξίας υλικών ή άυλων αγαθών όπως επίσης και δραστηριοτήτων που διαφοροποιούν την χρηματική αξία υλικών ή άυλων αντικειμένων. Με την λογιστική, ως μαθηματικό σύστημα οικονομικού κορμού, οικονομικές δραστηριότητες, χρηματικές πράξεις ή συναλλαγές, προσδιορίζονται και καταγράφονται συστηματικά και μεθοδικά έτσι ώστε να είναι εφικτός ο μελλοντικός έλεγχος. Το σύστημα αυτό χρησιμοποιείται για την καταγραφή και τον έλεγχο οικονομικών πράξεων ιδιωτικού ή και δημοσίου φορέα.

Σκοπός της λογιστικής είναι:

- 1) Ο προσδιορισμός της οικονομικής κατάστασης (περιουσίας) της επιχείρησης σε κάθε χρονική στιγμή
- 2) Η παρακολούθηση των μεταβολών των περιουσιακών στοιχείων
- 3) Ο προσδιορισμός των οικονομικών αποτελεσμάτων (κερδών ή ζημιών) που προκύπτουν από τη δράση της επιχείρησης σε μια χρονική περίοδο.
- 4) Η δυνατότητα να ασκηθούν έλεγχοι στη διαχείριση των περιουσιακών στοιχείων. Οι έλεγχοι μπορεί να είναι ουσιαστικοί, τυπικοί, προληπτικοί, κατασταλτικοί, νομιμότητας κτλ.
- 5) Η συγκέντρωση στατιστικών δεδομένων που αφορούν στη μελέτη της εξέλιξης των οικονομικών μεγεθών της επιχείρησης.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ

Η λογιστική τυποποίηση και λογιστική επιστήμη θεσπίστηκαν με τον Ν. 2190/1920 «περί ανωνύμων εταιριών» και με τον Ν. 2191/1920 «περί ιδρύσεως Ανώτατης Σχολής Εμπορικών Σπουδών». Το 1948 καθιερώθηκαν οι πρώτες διατάξεις της λογιστικής οργάνωσης των επιχειρήσεων με τον Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων, ενώ το 1962 εισήχθησαν για πρώτη φορά τυποποιημένες μορφές ισολογισμού και λογαριασμού αποτελεσμάτων χρήσης. Το 1991, η υποχρεωτική εφαρμογή του Ελληνικού Λογιστικού Σχεδίου πέτυχε την ριζική αλλαγή του λογιστικού τοπίου της χώρας, προς όφελος των ελληνικών επιχειρήσεων.

ΕΓΛΣ

Στην Ελλάδα, νομοθεσία σχετική με την τήρηση λογιστικών βιβλίων ήταν σχεδόν ανύπαρκτη μέχρι τα πρώτα χρόνια μετά την απελευθέρωση. Με το Ν.Δ. 578/1948 επιβλήθηκε η τήρηση ορισμένων βιβλίων και έγινε υποχρεωτική η έκδοση στοιχείων. Αντικαταστάθηκε το 1952 από τον Κώδικα Φορολογικών Στοιχείων, ο οποίος έχει υποστεί τροποποιήσεις και ισχύει έως σήμερα όπως έχει διαμορφωθεί με το Π.Δ. 186/1992 ως Κώδικας Βιβλίων και Στοιχείων. Περιέχει αρκετές διατάξεις λογιστικού περιεχομένου, όμως ο σκοπός του είναι κυρίως φορολογικός και οι σχετικές με τα λογιστικά βιβλία διατάξεις του απείχαν πολύ από το να καθιερώνουν λογιστική τυποποίηση με την ευρύτητα ενός γενικού λογιστικού σχεδίου. Ανεπαρκείς υπήρξαν και οι διατάξεις λογιστικού περιεχομένου του Ν.Δ. 4237/1962 «περί τροποποίησης και συμπλήρωσης του Ν. 2190 περί Ανωνύμων Εταιριών και άλλων διατάξεων», όπως κωδικοποιήθηκε με το Β.Δ. 174/1963, καθώς και οι διατάξεις του Ν. 3190/1955 «περί Εταιριών Περιορισμένης Ευθύνης».

Ήταν αναμενόμενο να επικρατήσει στα λογιστήρια των επιχειρήσεων λογιστική ανομοιογένεια και αυτοσχεδιασμός. Γι' αυτό η ιδέα λογιστικής τυποποίησης άρχισε να κερδίζει έδαφος. Η ανάγκη κατάρτισης Ελληνικού Γενικού Λογιστικού Σχεδίου άρχισε να προβάλλεται και να υποστηρίζεται από λογιστικούς συγγραφείς, κυρίως καθηγητές ανωτάτων σχολών. Η πρώτη επιτροπή για τη σύνταξη του λογιστικού σχεδίου συστάθηκε το 1954 αλλά δεν μπόρεσε να προχωρήσει στην ολοκλήρωση του έργου. Ακολούθησαν τα επόμενα έτη, συγκεκριμένα τα έτη 1963 με 1972, νέες προσπάθειες

με σύσταση επιτροπών οι οποίες πραγματοποίησαν έργο που έμενε κάθε φορά ανολοκλήρωτο λόγω κυβερνητικών ή πολιτικών μεταβολών. Το 1976, με απόφαση του Υπουργού Συντονισμού, συγκροτήθηκε πολυμελής ομάδα εργασίας, η οποία εργάστηκε πάνω από μια τετραετία και εκπόνησε το Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο που κυρώθηκε με το Π.Δ. 1123/1980 «περί ορισμού του περιεχομένου και του χρόνου έναρξης της προαιρετικής εφαρμογής του Γενικού Λογιστικού Σχεδίου».

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ Ε.Γ.Λ.Σ.

Το Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο ορίστηκε με το Προεδρικό Διάταγμα 1123 του 1980. Σύμφωνα με το άρθρο 44 παράγραφος 1 του νόμου 1041/1980, το γενικό λογιστικό σχέδιο είναι ένα σύνολο κανόνων οι οποίοι χρησιμεύουν στην ταξινόμηση λογιστικών μεγεθών και τυποποίηση των οικονομικών στοιχείων.

Η αρχική του δημιουργία στηρίζεται στο γαλλικό μοντέλο, όπου από το 2006 και μετά η τήρηση του σχεδίου των λογαριασμών ακολουθεί τη σύνταξη των οικονομικών καταστάσεων και τις πρακτικές, όπως ισχύουν στα διεθνή πρότυπα πληροφόρησης. Οι λογαριασμοί του Ελληνικού Γενικού Λογιστικού Σχεδίου ταξινομούνται σε ομάδες, οι οποίες αριθμούνται κατά τη φυσική σειρά των αριθμών από το ένα έως το εννιά και το μηδέν :

Ομάδα 1 έως 8 (γενική λογιστική)

Ομάδα 9 (αναλυτική λογιστική εκμετάλλευσης)

Ομάδα 10 (λογαριασμοί τάξεως)

Οι λογαριασμοί ταξινομούνται και χρησιμοποιούνται ως εξής:

Οι ομάδες ένα (1) έως πέντε (5) περιλαμβάνουν τους λογαριασμούς του ισολογισμού

Στις ομάδες ένα (1) έως τρία (3) περιλαμβάνονται οι λογαριασμοί του ενεργητικού

Στις ομάδες τέσσερα (4) έως πέντε (5) περιλαμβάνονται οι λογαριασμοί του παθητικού

Οι ομάδες έξι (6) έως οκτώ (8) περιλαμβάνουν τους αποτελεσματικούς λογαριασμούς

Στην έκτη (6) ομάδα περιλαμβάνονται οι λογαριασμοί των οργανικών εξόδων κατ' είδος

Στην έβδομη (7) ομάδα περιλαμβάνονται οι λογαριασμοί των οργανικών εσόδων κατ' είδος

Στην όγδοη (8) ομάδα περιλαμβάνονται οι λογαριασμοί των εκτάκτων και ανόργανων εξόδων και εσόδων, αποτελεσμάτων και συνθέσεως, που είναι απαραίτητοι για τον προσδιορισμό και τη διάθεση του αποτελέσματος της χρήσης

Στην ομάδα δέκα (0) περιλαμβάνονται οι λογαριασμοί τάξεως με τους οποίους παρέχονται σημαντικές πληροφορίες και χρήσιμα στατιστικά στοιχεία.

Η διάρθρωση του σχεδίου των λογαριασμών είναι η εξής:

Ομάδα 1 (πάγιο ενεργητικό)

Ομάδα 2 (αποθέματα)

Ομάδα 3 (απαιτήσεις και διαθέσιμα)

Ομάδα 4 (καθαρή θέση – προβλέψεις – μεσοπρόθεσμες υποχρεώσεις)

Ομάδα 5 (βραχυπρόθεσμες υποχρεώσεις)

Ομάδα 6 (λειτουργικά οργανικά έξοδα)

Ομάδα 7 (λειτουργικά οργανικά έσοδα)

Ομάδα 8 (αποτελέσματα λογαριασμών αποτελεσμάτων)

Ομάδα 9 (λογαριασμοί αναλυτικής λογιστικής)

Ομάδα 10 (λογαριασμοί τάξεως)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ

Τα Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα καθιερώθηκαν στην χώρα μας με τον νόμο 4308/2014, ο οποίος ψηφίστηκε στην Ελληνική Βουλή και δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ με τίτλο «Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα, συναφείς ρυθμίσεις και άλλες διατάξεις», στις 24/11/2014 και εμπεριέχεται στο τεύχος Α 251. Η εφαρμογή του νέου νόμου ξεκίνησε προαιρετικά να εφαρμόζεται από την 1/1/2015 και υποχρεωτικά από 1/1/2016. Αυτό συνέβη γιατί ήταν αδύνατο στις επιχειρήσεις να αλλάξουν λογιστικό πλαίσιο

λειτουργίας μέσα σε ένα μήνα μετά τη δημοσίευση του νόμου, με αποτέλεσμα να δοθεί παράταση ενός έτους.

Στον Ν.4308/2014 εμπεριέχονται 8 κεφάλαια με 44 άρθρα συνολικά, καθώς και 4 παραρτήματα. Συγκεκριμένα, μέσα σε αυτά τα 8 κεφάλαια εμπεριέχονται ορισμοί, υποδείγματα χρηματοοικονομικών καταστάσεων, σχέδιο λογαριασμών και σύνδεση των λογαριασμών αυτών με τις χρηματοοικονομικές καταστάσεις. Με το νόμο αυτό ενσωματώνονται στο εσωτερικό δίκαιο της χώρας μας οι λογιστικές διατάξεις της Ευρωπαϊκής Οδηγίας 34/2013.

Ο νέος αυτός νόμος έχει ως σκοπό την απλούστευση της διαχείρισης των λογιστικών δεδομένων και την προσαρμογή όλων των διαδικασιών σύμφωνα με τα διεθνή και ευρωπαϊκά πρότυπα. Οι αλλαγές που φέρει εντοπίζονται στον τρόπο απεικόνισης των συναλλαγών και στον τρόπο κατάρτισης των χρηματοοικονομικών καταστάσεων.

Τα Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα είναι βασισμένα στα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα (Δ.Λ.Π.), τα οποία εφαρμόζονται διεθνώς από πολλές χώρες. Δίνεται έτσι η δυνατότητα σύγκρισης των οικονομικών καταστάσεων επιχειρήσεων της Ελλάδος με εκείνα επιχειρήσεων άλλων χωρών, οι οποίες χρησιμοποιούν Δ.Λ.Π.. Σκοπός του νομοθέτη και της Ευρωπαϊκής Οδηγίας ήταν οι ελληνικοί κανόνες λογιστικής να είναι ενταγμένοι σε ένα γενικότερο διεθνές λογιστικό πλαίσιο, ώστε να μην αποτελούν ένα ακόμα σκόπελο για όσες επιχειρήσεις είχαν σκοπό να επενδύσουν σε ελληνικές εταιρείες.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΛΠ

Ήταν γνωστό στον κύκλο των λογιστών – φοροτεχνικών η ιδιομορφία του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων (Κ.Β.Σ.), η οποία ταλαιπωρούσε τους ίδιους αλλά και τις επιχειρήσεις για πολλά χρόνια. Με την υπογραφή του πρώτου μνημονίου το 2010, οι επόπτες των δανειστών διαπίστωσαν σε σύντομο χρονικό διάστημα την πολυπλοκότητα του συστήματος τήρησης βιβλίων, οι οποίοι δυσχέραναν σε μεγάλο βαθμό τη λειτουργία της ελληνικής οικονομίας.

Μετά από συστάσεις, αποφασίστηκε η κατάργηση του Κ.Β.Σ.. Στις 27/04/2011 συστάθηκε επιτροπή με σκοπό να εκδώσει πόρισμα για το εάν ο Κ.Β.Σ. ήταν διαμορφωμένος ορθά ή όχι. Τον Οκτώβριο του 2011, η επιτροπή εξέδωσε απόφαση ότι ο Κώδικας, με μερικές διορθώσεις, ήταν ορθά διαμορφωμένος. Μετά από διαπραγματεύσεις με τους θεσμούς, ψηφίστηκε ο Κώδικας Φορολογικής Απεικόνισης Στοιχείων Κ.Φ.Α.Σ. (Ν. 4093/2012), ο οποίος θα ίσχυε από 01/01/2013 και ήταν μια αναδιατύπωση του Κ.Β.Σ. σε πιο χαλαρά πλαίσια. Ωστόσο, ο Κ.Φ.Α.Σ. είχε προσωρινή μορφή, καθώς στο άρθρο 14 προέβλεπε την καταστροφή του, την παύση των τριών βασικών του άρθρων και τη σύσταση επιτροπής για περαιτέρω απλοποίησή του.

Η νέα επιτροπή συστάθηκε στις 13/05/2013 και παρέδωσε το σχέδιο νόμου στο τέλος του έτους. Μέλη της ομάδας ήταν καθηγητές Α.Ε.Ι. και στελέχη της Δημόσιας Διοίκησης. Συντονιστής της ομάδας ορίστηκε ο Καραμάνης Κωνσταντίνος, αναπληρωτής καθηγητής του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών. Ο νόμος 4308/24-11-2014 όριζε ρητά την εφαρμογή των Ελληνικών Λογιστικών Προτύπων από την 01/01/2015.

ΛΙΕΘΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ

Οι χρηματοοικονομικές καταστάσεις των επιχειρήσεων συντάσσονται και δημοσιεύονται, για να παρέχουν πληροφορίες σχετικά με την οικονομική θέση, την αποδοτικότητα και τις μεταβολές της οικονομικής θέσης, ώστε οι διάφοροι ενδιαφερόμενοι να δύνανται να λάβουν ορθές οικονομικές αποφάσεις για την επιχείρηση.

Οι χρηματοοικονομικές καταστάσεις των επιχειρήσεων, μολονότι μπορεί να φαίνεται ότι δεν διαφέρουν μεταξύ τους και η εξαγωγή συμπερασμάτων είναι μια απλή και τυποποιημένη διαδικασία, στην πραγματικότητα έχουν μεγάλες διαφορές και σε πολλές περιπτώσεις δεν μπορούν να εξαχθούν ασφαλή συμπεράσματα, εάν δεν τηρούνται ενιαίες αρχές κατά τη σύνταξη και παρουσίασή τους.

Με απώτερο σκοπό την εξασφάλιση της προστασίας των επενδυτών, η υιοθέτηση των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων (ΔΛΠ) επιδιώκει να εισάγει τον τρόπο με τον οποίο θα παρέχονται από τις εισηγμένες στο χρηματιστήριο εταιρίες αξιόπιστες οικονομικές πληροφορίες. Τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, τα οποία εξελίσσονται και αναθεωρούνται συνεχώς, αποτελούν ένα σύνολο κανόνων και λογιστικών αρχών, που καθορίζουν τη σύνταξη και παρουσίαση των χρηματοοικονομικών καταστάσεων σχεδόν σε όλες τις χώρες.

Τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα αποτελούν κοινούς λογιστικούς κώδικες που διαφυλάσσουν την εμπιστοσύνη των επενδυτών προς τις χρηματοπιστωτικές αγορές και διευκολύνουν τη διαπραγμάτευση κινητών αξιών σε διασυνοριακό και διεθνές επίπεδο. Στα διεθνή λογιστικά πρότυπα υπάγονται τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, τα Διεθνή Πρότυπα Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης και οι συναφείς ερμηνείες, οι μεταγενέστερες τροποποιήσεις των εν λόγω προτύπων και συναφών ερμηνειών, καθώς και τα μελλοντικά πρότυπα και συναφείς ερμηνείες που θα εκδοθούν.

Τα παραπάνω πρότυπα πρέπει να ακολουθούνται από τους λογιστές και να ελέγχονται από τους ελεγκτές κατά την ετοιμασία των χρηματοοικονομικών καταστάσεων μιας επιχείρησης προς δημοσίευση. Σύμφωνα με το ΔΛΠ 1 μια πλήρης σειρά χρηματοοικονομικών καταστάσεων περιλαμβάνει:

- Κατάσταση Ισολογισμού,
- Κατάσταση Αποτελεσμάτων χρήσεως,
- Κατάσταση Ταμειακών Ροών,
- Κατάσταση Μεταβολών των Ιδίων Κεφαλαίων,
- Προσάρτημα, με σημειώσεις και γνωστοποιήσεις για σημαντικά γεγονότα που συνέβησαν και δεν απεικονίζονται στις παραπάνω καταστάσεις.

Σύμφωνα με τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, οι οικονομικές καταστάσεις που αναφέρθηκαν παραπάνω πρέπει να αντιμετωπίζονται ενιαία και να μην επιτρέπεται η αποσπασματική δημοσιοποίησή τους. Η ευθύνη για την κατάρτιση και δημοσιοποίηση των παραπάνω καταστάσεων ανήκει αποκλειστικά στη Διοίκηση των επιχειρήσεων. Η Διοίκηση για δικούς της λόγους και δική της χρήση, μπορεί να συντάσσει τις παραπάνω υποχρεωτικές καταστάσεις, χωρίς να ακολουθεί τα ΔΛΠ, αλλά όταν οι χρηματοοικονομικές καταστάσεις συνταχθούν για να δημοσιοποιηθούν, προκειμένου να χρησιμοποιηθούν από εξωτερικούς χρήστες (επενδυτές, μετόχους, κλπ.) τότε πρέπει οπωσδήποτε να ακολουθούνται τα ΔΛΠ.

ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΔΙΕΘΝΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ

Η Επιτροπή Διεθνών Λογιστικών Προτύπων International Accounting Standards Committee (IASC) συγκροτήθηκε στις 29 Ιουνίου του 1973 ύστερα από κοινή συμφωνία των επαγγελματικών λογιστικών σωμάτων της Γαλλίας, Γερμανίας, Καναδά, Αυστραλίας, Μεξικού, Ολλανδίας, Ηνωμένου Βασιλείου, Ιρλανδίας και των ΗΠΑ.

Κύρια καθήκοντα της επιτροπής αυτής, όπως ορίζονται στο καταστατικό της είναι:

- να διαμορφώνει και να δημοσιεύει, για το ευρύτερο κοινό, Λογιστικά Πρότυπα που πρέπει να τηρούνται κατά τη σύνταξη και παρουσίαση των χρηματοοικονομικών καταστάσεων και να προωθεί την παγκόσμια αποδοχή και τήρηση των προτύπων αυτών,
- να εργάζεται για τη συνεχή βελτίωση του τρόπου παρουσίασης των οικονομικών καταστάσεων μέσω της βελτίωσης των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων.

Η IASC τον Ιανουάριο του 1997 δημιούργησε τη Μόνιμη Επιτροπή Διερμηνειών (ΜΕΔ) Standing Interpretation Committee (SIC). Ο σκοπός της επιτροπής αυτής είναι να ενισχύει την αυστηρή εφαρμογή των ΔΛΠ και να βοηθάει την παγκόσμια συγκρισιμότητα των χρηματοοικονομικών καταστάσεων, διερμηνεύοντας τα

διαφιλονικούμενα λογιστικά ζητήματα που δεν εξηγούνται ικανοποιητικά από τα υφιστάμενα ΔΛΠ.

Η Επιτροπή Διεθνών Λογιστικών Προτύπων (IASB) έχει εκδώσει από το 1-41 ΔΛΠ και η Μόνιμη Επιτροπή Διερμηνειών (SIC) τις διερμηνείες σε ισχύ 7, 10, 12, 13, 15, 21, 25, 27, 29, 31, και 32.

Το έτος 2002 συστάθηκε το Συμβούλιο των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων–International Accounting Standards Board (IASB), το οποίο είναι από τότε και στο εξής υπεύθυνο για τα θέματα των διεθνών λογιστικών προτύπων. Κάθε χώρα και Οργανισμός που έχει ενδιαφέρον και συμφέροντα για την κατάρτιση νέων ΔΛΠ συμμετέχει στο Συμβούλιο με 1 ψήφο.

Παράλληλα δημιουργήθηκε και η νέα Επιτροπή Διερμηνειών Διεθνούς Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης–International Financial Reporting Interpretations Committee (IFRIC), η οποία συνεδριάζει όποτε κρίνεται απαραίτητο και η βασική της αρμοδιότητα αφορά την ερμηνεία των προτύπων, και την πληροφόρηση και την καθοδήγηση πάνω σε θέματα των εκδοθέντων προτύπων που χρειάζονται περαιτέρω ανάλυση. Οι διερμηνείες που προτείνονται από την IFRIC, αφού εγκριθούν από το Συμβούλιο αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των επίσημων κειμένων του IASB.

Το Συμβούλιο των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων (IASB) έχει εκδώσει από το 1-9 Διεθνή Πρότυπα Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης (ΔΠΧΠ)- International Financial Reporting Standards (IFRS) και Επιτροπή Διερμηνειών Διεθνούς Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης τις διερμηνείες 1-17 IFRIC.

Η διαδικασία που ακολουθείται για τη δημιουργία νέων προτύπων η διερμηνειών είναι η ακόλουθη:

- όταν προκύπτουν ζητήματα που αφορούν τη σύνταξη των χρηματοοικονομικών καταστάσεων, τότε ορίζεται ειδική επιτροπή που μελετά και εισηγείται στο Συμβούλιο ειδική αντιμετώπιση/σχέδιο για την επίλυση του ζητήματος
- εάν το προτεινόμενο σχέδιο γίνει αποδεκτό από τα 2/3 των μελών του Συμβουλίου, τότε αυτό στέλνεται στα αρμόδια όργανα των Κρατών, στις θεσμοθετημένα λογιστικά σώματα και στις Χρηματιστηριακές αρχές των Κρατών και δίνεται επαρκής χρόνος για να το μελετήσουν και να καταθέσουν τις απόψεις τους

- το Συμβούλιο (IASB) με βάση τα σχόλια και τις απόψεις των παραπάνω φορέων, εάν είναι αναγκαίο, αναπροσαρμόζει το σχέδιο και προχωράει στην ψήφιση του
- εάν το σχέδιο ψηφιστεί από τα 3/4 των μελών του Συμβουλίου, αποτελεί Διεθνές Λογιστικό Πρότυπο και εκδίδεται με ευθύνη του IASB στην αγγλική γλώσσα

Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η Ελλάδα ενσωμάτωσε τα ΔΛΠ στην εθνική της νομοθεσία ακολουθώντας τις οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 19/07/2002 ενέκριναν τον Κανονισμό 1606/2002 που αφορούσε στην εφαρμογή των ΔΛΠ στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Σύμφωνα με τον κανονισμό, καθίσταται υποχρεωτική η εφαρμογή των ΔΛΠ που υιοθετούνται από την Ευρωπαϊκή επιτροπή για τα κράτη - μέλη. Οι Ευρωπαϊκές Κυβερνήσεις των κρατών - μελών επιτρέπεται να καθορίζουν τις δικές τους λογιστικές προδιαγραφές, με την προϋπόθεση ότι δεν θα αλλοιώνεται η ακρίβεια των χρηματοοικονομικών καταστάσεων των επιχειρήσεων του κράτους - μέλους. Επίσης τα κράτη - μέλη επιτρέπεται να επιβάλλουν στις επιχειρήσεις και στους οικονομικούς οργανισμούς τους την υποχρεωτική εφαρμογή ορισμένων ΔΛΠ.

Στην Ελλάδα η Κυβέρνηση επέβαλλε την υποχρεωτική εφαρμογή των ΔΛΠ εισάγοντας στο εμπορικό δίκαιο το άρθρο 13 του Ν. 3229/2004. Με την υλοποίηση του άρθρου 13, προστέθηκε στον Ν. 2190/1920 το κεφάλαιο 15 περί Διεθνών Λογιστικών Προτύπων.

Το κεφάλαιο 15 του Ν. 2190/1920 ρυθμίζει ζητήματα που προκύπτουν από την εφαρμογή του Ευρωπαϊκού Κανονισμού 1606/2002, με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη σαφήνεια, ώστε να προσαρμοστούν εύκολα οι ελληνικές επιχειρήσεις στις νέες αλλαγές.

Είναι προφανής η υπεροχή των ΔΛΠ έναντι των ΕΛΠ σχετικά με τη δυνατότητα κατανόησης, τη συνάφεια, την αξιοπιστία, τη σύγκριση των λογιστικών καταστάσεων και την παροχή χρήσιμης πληροφόρησης που έχει αντίκτυπο στην ορθολογική λήψη επιχειρηματικών αποφάσεων, στην έγκαιρη ανάδειξη κινδύνων και στη βελτίωση της αξιοπιστίας και της πιστοληπτικής ικανότητας των ελληνικών επιχειρήσεων.

Με τον Ν. 3229/2004, από 1/1/2005 οι ανώνυμες ελληνικές εταιρίες που οι μετοχές ή άλλες κινητές τους αξίες είναι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο, όπως επίσης από 1/1/2007 χρηματοδοτικά και πιστωτικά ιδρύματα με νομική μορφή ανώνυμης εταιρείας και οι Δημόσιες επιχειρήσεις, θα πρέπει να συντάσσουν και δημοσιεύουν τις χρηματοοικονομικές καταστάσεις σύμφωνα με τα ΔΛΠ.

Η σύνταξη οικονομικών καταστάσεων με βάση τα ΔΛΠ ισχύει τόσο για τις απλές και ενοποιημένες καταστάσεις που εκδίδουν κάθε έτος όσο και για κάθε άλλη κατάσταση που είναι υποχρεωμένες να δημοσιεύουν σύμφωνα με το άρθρο 134 του Ν. 2190/1920. Επίσης, οι θυγατρικές επιχειρήσεις εισηγμένων εταιριών στο Χρηματιστήριο είναι υποχρεωμένες να συντάσσουν τις ετήσιες χρηματοοικονομικές τους καταστάσεις βάσει των ΔΛΠ. Από 1/1/2005 οι ελληνικές ΑΕ και οι ΕΠΕ μπορούν να καταρτίζουν τις οικονομικές τους καταστάσεις χρησιμοποιώντας τα ΔΛΠ.

Οι παρακάτω κατηγορίες οντοτήτων έχουν υποχρέωση σύνταξης των χρηματοοικονομικών τους καταστάσεων βάσει των Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής Αναφοράς:

- 1) οι οντότητες δημοσίου ενδιαφέροντος
- 2) οι οντότητες που είναι εγκατεστημένες στην Ελλάδα και είναι θυγατρικές οντότητας, οι μετοχές ή άλλες κινητές αξίες της οποίας είναι εισηγμένες σε οργανωμένη αγορά κράτους-μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά την έννοια της Οδηγίας 2004/39/ΕΟΚ και σύμφωνα με τις προβλέψεις του Κανονισμού 1606/2002 της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εφόσον αντιπροσωπεύουν ατομικά ή αθροιστικά ποσοστό μεγαλύτερο από 5% του καθαρού κύκλου εργασιών ή του ενεργητικού ή του μέσου όρου των εργαζόμενων της μητρικής
- 3) τα χρηματοδοτικά ιδρύματα της περίπτωσης 26 της παρ. 1 του άρθρου 4 του Κανονισμού της ΕΕ υπ' αριθ. 575/2013, εφόσον υπόκεινται σε απαιτήσεις κεφαλαιακής επάρκειας

- 4) οι ανώνυμες εταιρείες παροχής επενδυτικών υπηρεσιών του ν. 3606/2007
- 5) οι ανώνυμες εταιρείες επενδύσεων χαρτοφυλακίου του ν. 3371/2005
- 6) οι ανώνυμες εταιρείες επενδύσεων σε ακίνητη περιουσία του ν. 2778/1999
- 7) οι ανώνυμες εταιρείες κεφαλαίου επιχειρηματικών συμμετοχών του ν. 2367/1995
- 8) οι ανώνυμες εταιρείες διαχείρισης αμοιβαίων κεφαλαίων του ν. 4099/2012
- 9) οι οντότητες του χαρτοφυλακίου
- 10) οι οντότητες που έχουν αυτή την υποχρέωση βάσει άλλης νομοθετικής διάταξης

Κάθε άλλη οντότητα υποκείμενη στον Ν. 4308/24-11-2014 μπορεί να εφαρμόζει προαιρετικά τα ΔΠΧΑ, όπως αυτά έχουν υιοθετηθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Στην περίπτωση αυτή η εφαρμογή των ΔΠΧΑ είναι υποχρεωτική για πέντε συνεχόμενες ετήσιες περιόδους από την πρώτη εφαρμογή των ΔΠΧΑ.

Η σύνταξη ατομικών και ενοποιημένων χρηματοοικονομικών καταστάσεων από τις οντότητες γίνεται με βάση τα ΔΠΧΑ

Οι οντότητες που συντάσσουν τις χρηματοοικονομικές καταστάσεις τους βάσει των ΔΠΧΑ εφαρμόζουν τα άρθρα 3 έως 15 και την παράγραφο 32 του άρθρου 29 του Ν. 4308/24-11-2014.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΔΙΕΘΝΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΛΠ ΣΕ ΙΣΧΥ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΕΣ ΑΥΤΩΝ

Στις επόμενες ενότητες θα παρουσιαστούν τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, τα οποία και εμφανίζονται παρακάτω.

ΔΛΠ 1	ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΔΛΠ 2	ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ
ΔΛΠ 7	ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΑΜΕΙΑΚΩΝ ΡΟΩΝ
ΔΛΠ 8	ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ, ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΤΙΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΘΩΝ
ΔΛΠ 10	ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΤΟΥ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

- ΔΛΠ 11 ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΕΡΓΩΝ
- ΔΛΠ 12 ΦΟΡΟΙ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ
- ΔΛΠ 16 ΕΝΣΩΜΑΤΕΣ ΑΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
- ΔΛΠ 17 ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ
- ΔΛΠ 18 ΕΣΟΔΑ
- ΔΛΠ 19 ΠΑΡΟΧΕΣ ΣΕ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ
- ΔΛΠ 20 ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗΣ
- ΔΛΠ 21 ΟΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΟΛΩΝ ΣΤΙΣ ΤΙΜΕΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ
- ΔΛΠ 23 ΚΟΣΤΟΣ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ
- ΔΛΠ 24 ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΥΝΔΕΟΜΕΝΩΝ ΜΕΡΩΝ
- ΔΛΠ 26 ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΠΑΡΟΧΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗΣ
- ΔΛΠ 27 ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
- ΔΛΠ 28 ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
- ΔΛΠ 29 ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΣΕ ΥΠΕΡΠΛΗΘΩΡΙΣΤΙΚΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ
- ΔΛΠ 31 ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΕ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΕΣ
- ΔΛΠ 32 ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΣΑ
- ΔΛΠ 33 ΚΕΡΔΗ ΑΝΑ ΜΕΤΟΧΗ
- ΔΛΠ 34 ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ
- ΔΛΠ 36 ΑΠΟΜΕΙΩΣΗ ΑΞΙΑΣ ΠΕΡΙΣΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ
- ΔΛΠ 37 ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ, ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΔΛΠ 38	ΑΥΛΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ
ΔΛΠ 39	ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ
ΔΛΠ 40	ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΑΚΙΝΗΤΑ
ΔΛΠ 41	ΓΕΩΡΓΙΑ

ΔΛΠ 1 – ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Οι χρηματοοικονομικές καταστάσεις παρουσιάζουν την οικονομική κατάσταση, το οικονομικό αποτέλεσμα, τη δυνατότητα της επιχείρησης να δημιουργεί ταμειακά διαθέσιμα και τις ανάγκες της για αξιοποίηση των ταμειακών διαθεσίμων. Το συγκεκριμένο πρότυπο ορίζει ότι η σύνταξη αυτών των καταστάσεων θα πρέπει να γίνεται με τρόπο ώστε να εξασφαλίζεται η σύγκριση τόσο με τις χρηματοοικονομικές καταστάσεις της επιχείρησης προηγούμενων χρήσεων όσο και με τις χρηματοοικονομικές καταστάσεις άλλων επιχειρήσεων.

Το συγκεκριμένο πρότυπο καθορίζει τις παρακάτω λογιστικές αρχές για τη δομή και παρουσίαση των χρηματοοικονομικών καταστάσεων:

- Αρχή της παρουσίασης και εφαρμογής των άλλων ΔΛΠ και ΔΠΧΠ
- Αρχή της συνέχισης της επιχειρηματικής δραστηριότητας
- Αρχή των δεδουλευμένων εξόδων-εσόδων
- Ομοιομορφία στην παρουσίαση από περίοδο σε περίοδο
- Σπουδαιότητα και ολότητα των οικονομικών πληροφοριών
- Αρχή μη συμψηφισμού στοιχείων Ισολογισμού και ΑΧ
- Αρχή της σύγκρισης των πληροφοριών

Το Συμβούλιο Διεθνών Λογιστικών Προτύπων (IASB) εξέδωσε μία αναθεωρημένη έκδοση του συγκεκριμένου Διεθνούς Λογιστικού Προτύπου. Με τις αλλαγές που πραγματοποιήθηκαν, πρέπει να συγκεντρώνονται πληροφορίες στις οικονομικές καταστάσεις στη βάση κοινών χαρακτηριστικών και να εισάγεται η δήλωση εισοδήματος.

ΔΔΠ 2 – ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ

Σκοπός του είναι να δώσει τις κατευθύνσεις για τον λογιστικό χειρισμό των αποθεμάτων. Παρέχει οδηγίες για τον υπολογισμό του κόστους και την αναγνώριση του ως έξοδο. Ένα βασικό θέμα της λογιστικοποίησης των αποθεμάτων είναι το ποσό του κόστους που αναγνωρίζεται ως περιουσιακό στοιχείο και μεταφέρεται σε επόμενες χρήσεις, μέχρι να αναγνωριστούν τα σχετικά έσοδα. Επίσης, παρέχει πληροφορίες για τους τύπους προσδιορισμού του κόστους που χρησιμοποιούνται για την κοστολόγηση των αποθεμάτων. Το πρότυπο αυτό εφαρμόζεται σε όλα τα αποθέματα εκτός από:

- Βιολογικά περιουσιακά στοιχεία αγροτικής δραστηριότητας και αγροτική παραγωγή κατά τη στιγμή της συγκομιδής
- Έργα υπό εκτέλεση που προκύπτουν με συμβάσεις κατασκευής, συμπεριλαμβάνοντας συμβάσεις υπηρεσιών
- Χρηματοοικονομικά μέσα

ΔΔΠ 7 – ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΑΜΕΙΑΚΩΝ ΡΟΩΝ

Σκοπός του είναι να καθορίσει τις πληροφορίες που παρέχει μια οικονομική μονάδα σχετικά με τις ταμειακές ροές της. Έτσι, οι ενδιαφερόμενοι και οι χρήστες των οικονομικών καταστάσεων, μπορούν να εκτιμήσουν τη δυνατότητα της οικονομικής μονάδας να δημιουργεί ταμειακά διαθέσιμα και ταμειακά ισοδύναμα, τον χρόνο και τη βεβαιότητα της δημιουργίας ταμειακών διαθεσίμων και τις ανάγκες που προκύπτουν για τη μονάδα και την οδηγούν στη χρησιμοποίηση των ταμειακών της διαθεσίμων.

ΔΔΠ 8 - ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ, ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΤΙΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΘΩΝ

Σκοπός του είναι να καθορίσει τα κριτήρια επιλογής και αλλαγής των λογιστικών πολιτικών, μαζί με τον λογιστικό χειρισμό και γνωστοποίηση των μεταβολών στις λογιστικές πολιτικές, τις λογιστικές εκτιμήσεις και τις διορθώσεις λαθών.

Λογιστικές πολιτικές είναι συγκεκριμένοι κανόνες για τη σύνταξη και παρουσίαση των οικονομικών καταστάσεων μιας οικονομικής μονάδας. Η μεταβολή της λογιστικής εκτίμησης είναι προσαρμογή της λογιστικής αξίας περιουσιακών στοιχείων ή υποχρεώσεων ή του εξόδου της περιοδικής ανάλυσης περιουσιακού στοιχείου, που προκύπτει από λάθος κατά την εκτίμηση της σημερινής κατάστασης και των αναμενόμενων μελλοντικών ωφελειών και δεσμεύσεων που αφορούν περιουσιακά

στοιχεία και υποχρεώσεις. Οι μεταβολές στη λογιστική εκτίμηση προκύπτουν από νέες πληροφορίες, εξελίξεις ή αλλαγές, συνεπώς δεν είναι διορθώσεις λαθών. Λογιστικά λάθη μπορεί να γίνουν σαν αποτέλεσμα κακών μαθηματικών υπολογισμών, κακής εφαρμογής λογιστικών πολιτικών, παραλείψεων ή κακής ερμηνείας καταστάσεων και λόγω εσκεμμένης παραπλάνησης.

ΔΛΠ 10 - ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΤΟΥ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

Σκοπός του είναι να προδιαγράψει:

- Πότε μια οικονομική μονάδα πρέπει να προσαρμόζει τις οικονομικές καταστάσεις για γεγονότα μετά την ημερομηνία του ισολογισμού και
- τις γνωστοποιήσεις που πρέπει να δίνει σχετικά με την ημερομηνία που οι οικονομικές καταστάσεις εγκρίθηκαν για έκδοση και για γεγονότα μετά την ημερομηνία του ισολογισμού

Το πρότυπο αυτό απαιτεί ότι η οικονομική μονάδα δεν καταρτίζει τις οικονομικές καταστάσεις με βάση την αρχή της συνεχιζόμενης δραστηριότητας, αν γεγονότα μετά την ημερομηνία του ισολογισμού δείχνουν ότι δεν είναι ορθή. Το συγκεκριμένο ΔΛΠ εφαρμόζεται για τη λογιστικοποίηση και γνωστοποίηση των γεγονότων μετά την ημερομηνία του ισολογισμού.

ΔΛΠ 11 – ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΕΡΓΩΝ

Σκοπός του είναι ο καθορισμός του λογιστικού χειρισμού του κόστους και των εσόδων των συμβάσεων κατασκευής. Η κατασκευαστική περίοδος ενός τεχνικού έργου συνήθως υπερβαίνει το δωδεκάμηνο μιας διαχειριστικής χρήσης, το οποίο προκαλεί προβλήματα στη λογιστική παρακολούθησή του. Το βασικό πρόβλημα είναι η κατανομή των συμβατικών εσόδων και του κόστους των λογιστικών περιόδων εκτέλεσης του κατασκευαστικού έργου. Η σημαντικότερη λογιστική αρχή που πρέπει να τηρηθεί είναι η αρχή του δεδουλευμένου εσόδου-εξόδου. Κατά την εφαρμογή της, οι συναλλαγές αναγνωρίζονται λογιστικά όταν εκτελούνται και οι δαπάνες βαρύνουν την περίοδο εκτέλεσης και σχετίζονται με τα έσοδα που αποκτώνται. Αυτό το πρότυπο χρησιμοποιεί τα κριτήρια αναγνώρισης που χρησιμοποιούνται για τη σύνταξη και παρουσίαση των οικονομικών καταστάσεων, για να καθοριστεί η αναγνώριση των συμβατικών εσόδων και κόστους ως έσοδα και έξοδα που θα εμφανίζονται στην

κατάσταση του λογαριασμού αποτελεσμάτων χρήσης. Επίσης, περιλαμβάνει τις λογιστικές τεχνικές για την παρακολούθηση των τεχνικών συμβάσεων καθώς και οδηγίες για τη σύνταξη και παρουσίαση των οικονομικών καταστάσεων των τεχνικών εταιρειών.

ΔΛΠ 12 – ΦΟΡΟΙ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ

Σκοπός του είναι ο λογιστικός χειρισμός του φόρου εισοδήματος. Συγκρίνει τη λογιστική αξία των στοιχείων του ενεργητικού και των υποχρεώσεων του παθητικού, με την αντίστοιχη φορολογική τους βάση, ώστε να αναγνωρίσει την αναβαλλόμενη φορολογία.

Το βασικό ζήτημα στη λογιστική των φόρων εισοδήματος είναι το πώς θα πρέπει να λογιστικοποιηθούν οι τρέχουσες και μελλοντικές φορολογικές υποχρεώσεις από:

- τη μελλοντική ανάκτηση της λογιστικής αξίας περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων που εμφανίζονται στον ισολογισμό
- τις συναλλαγές και άλλα γεγονότα της τρέχουσας χρήσης που εμφανίζονται στις οικονομικές καταστάσεις

Κατά την πραγματοποίηση και καταχώρηση ενός περιουσιακού στοιχείου ή υποχρέωσης, η οικονομική μονάδα αναμένει να ανακτήσει ή να τακτοποιήσει τη λογιστική αξία αυτού του περιουσιακού στοιχείου ή υποχρέωσης. Αν αναμένεται ότι η ανάκτηση ή τακτοποίηση αυτής της αξίας θα καταστήσει τις μελλοντικές πληρωμές φόρων μεγαλύτερες από ότι θα ήταν, το πρότυπο απαιτεί από την οικονομική μονάδα να αναγνωρίζει μία αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση.

Το πρότυπο απαιτεί από μια οικονομική μονάδα να λογιστικοποιεί τις φορολογικές συνέπειες συναλλαγών και άλλων οικονομικών γεγονότων με τον ίδιο τρόπο που λογιστικοποιεί τις ίδιες συναλλαγές και άλλα γεγονότα. Το ΔΛΠ 12 καθορίζει επίσης την αναγνώριση αναβαλλόμενων φορολογικών περιουσιακών στοιχείων που προκύπτουν από αχρησιμοποίητες φορολογικές ζημίες ή πιστωτικούς φόρους, με την παρουσίαση και γνωστοποίηση των πληροφοριών του φόρου εισοδήματος στις οικονομικές καταστάσεις.

ΔΛΠ 16 – ΕΝΣΩΜΑΤΕΣ ΑΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Σκοπός του είναι να καθορίσει τον λογιστικό χειρισμό των ενσώματων ακινητοποιήσεων, ώστε οι χρήστες οικονομικών καταστάσεων να καταλαβαίνουν το μέγεθος, την πραγματική αξία και τις μεταβολές τους. Σημαντικά ζητήματα των ενσώματων ακινητοποιήσεων αποτελούν ο χρόνος αναγνώρισης και καταχώρησης στα βιβλία, ο προσδιορισμός της λογιστικής αξίας, οι δαπάνες αποσβέσεων και οι ζημίες απομείωσης, που πρέπει να μελλοντικά να υπολογιστούν.

Το ΔΛΠ 16 δεν χρησιμοποιείται για:

- Προς πώληση ενσώματες ακινητοποιήσεις
- Βιολογικά περιουσιακά στοιχεία που σχετίζονται με αγροτική δραστηριότητα
- Περιουσιακά στοιχεία που δημιουργήθηκαν από έρευνα και αξιολόγηση
- Περιουσιακά στοιχεία που σχετίζονται με μεταλλευτικά δικαιώματα και μεταλλευτικά αποθέματα ορυκτών καυσίμων

ΔΛΠ 17 – ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ

Σκοπός του είναι να καταγράψει τις κατάλληλες λογιστικές πολιτικές και γνωστοποιήσεις που πρέπει να εφαρμοστούν για τις μισθώσεις. Μίσθωση είναι η συμφωνία μεταξύ μισθωτή και εκμισθωτή, όπου ο εκμισθωτής μεταβιβάζει στον μισθωτή το δικαίωμα χρήσης ενός περιουσιακού στοιχείου για μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο, έναντι ανταλλάγματος.

Το Πρότυπο αυτό έχει εφαρμογή για τη λογιστική όλων των μισθώσεων, εκτός από:

- Μισθώσεις για έρευνα ή χρήση μεταλλευμάτων, πετρελαίου, φυσικού αερίου και όμοιων μη ανανεώσιμων πόρων
- Συμβάσεις παραχώρησης δικαιωμάτων στοιχείων όπως κινηματογραφικές ταινίες, μαγνητοσκοπήσεις, θεατρικά έργα, χειρόγραφα κείμενα, ευρεσιτεχνίες και δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας

Δεν εφαρμόζεται για τις αποτιμήσεις:

- Σε ακίνητα που κατέχονται από μισθωτές που αντιμετωπίζονται ως επενδύσεις σε ακίνητα

- Σε επένδυση ακινήτων που παρέχεται από εκμισθωτές με λειτουργικές μισθώσεις
- Σε βιολογικά περιουσιακά στοιχεία που κατέχονται από μισθωτές με χρηματοδοτικές μισθώσεις
- Σε βιολογικά περιουσιακά στοιχεία που παρέχονται από εκμισθωτές με λειτουργικές μισθώσεις

ΔΔΠ 18 – ΕΣΟΔΑ

Αφορά τον λογιστικό χειρισμό των εσόδων, που προκύπτουν από ορισμένους τύπους συναλλαγών και γεγονότων. Έσοδο είναι η ακαθάριστη οικονομική εισροή ωφελειών κατά τη διάρκεια μιας διαχειριστικής χρήσης, η οποία επιφέρει αύξηση των ιδίων κεφαλαίων της οικονομικής μονάδας. Τα έσοδα που χειρίζεται το πρότυπο αφορούν έσοδα πώλησης αγαθών, παροχής υπηρεσιών, τόκων, δικαιωμάτων εκμετάλλευσης, μερισμάτων. Στα αγαθά περιλαμβάνονται τα εμπορεύματα και τα ιδιοπαραγόμενα.

Βασική προϋπόθεση στη λογιστική των εσόδων αποτελεί ο προσδιορισμός του χρόνου καταχώρισης τους. Το πρότυπο αυτό καθορίζει τις περιπτώσεις στις οποίες πληρούνται αυτά τα κριτήρια και συνεπώς αναγνωρίζεται το έσοδο. Επίσης, παρέχει πρακτική καθοδήγηση για την εφαρμογή αυτών των κριτηρίων. Το παρόν πρότυπο δεν αφορά τα έσοδα που προκύπτουν από:

- συμφωνίες μισθώσεων
- μερίσματα
- ασφαλιστήρια συμβόλαια
- μεταβολές στην εύλογη αξία των χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων και χρηματοοικονομικών υποχρεώσεων ή από διάθεσή τους
- μεταβολές στην αξία άλλων κυκλοφορούντων περιουσιακών στοιχείων,
- αρχική αναγνώριση και από μεταβολές στην εύλογη αξία βιολογικών περιουσιακών στοιχείων που αφορούν την αγροτική δραστηριότητα
- αρχική αναγνώριση αγροτικού προϊόντος
- εξόρυξη ορυκτών και μεταλλευμάτων

ΔΛΠ 19 – ΠΑΡΟΧΕΣ ΣΕ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Σκοπός του είναι η καταγραφή των γνωστοποιήσεων για παροχές σε εργαζόμενους. Παροχές σε εργαζόμενους είναι όλες οι μορφές της αντιπαροχής σε αντάλλαγμα παρεχόμενων υπηρεσιών. Οι κατηγορίες παροχών μπορεί να είναι βραχυχρόνιες παροχές, παροχές μετά την έξοδο, παροχές εξόδου από την υπηρεσία και λοιπές μακροχρόνιες παροχές.

Το ΔΛΠ 19 επιβάλλει στην οικονομική μονάδα να αναγνωρίζει:

- Ως υποχρέωση της το αντάλλαγμα για μελλοντικές παροχές σε εργαζόμενο, όταν ο εργαζόμενος έχει παράσχει υπηρεσία με αντάλλαγμα παροχές που θα καταβληθούν μελλοντικά
- Ως έξοδο της όταν η οικονομική μονάδα αναλώνει τα οικονομικά οφέλη που προκύπτουν από την υπηρεσία που παρασχέθηκε από έναν εργαζόμενο με αντάλλαγμα την καταβολή παροχών

ΔΛΠ 20 - ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗΣ

Σκοπός του είναι η καταγραφή και παρακολούθηση των γνωστοποιήσεων των κρατικών επιχορηγήσεων και ενισχύσεων. Κρατική επιχορήγηση είναι η ενίσχυση που δίνεται από το κράτος με μεταβίβαση πόρων σε μια επιχείρηση, με αντάλλαγμα την τήρηση ορισμένων όρων με τη λειτουργία της.

Το πρότυπο αυτό δεν έχει εφαρμογή σε:

- προβλήματα που ανακύπτουν κατά τη λογιστικοποίηση των κρατικών επιχορηγήσεων σε οικονομικές καταστάσεις που επηρεάζονται από τις μεταβολές των τιμών
- κρατική υποστήριξη που παρέχεται στην οικονομική μονάδα με τη μορφή ωφελημάτων
- κρατική συμμετοχή στην ιδιοκτησία της οικονομική μονάδας
- κρατικές επιχορηγήσεις που καλύπτονται από το ΔΛΠ 41

ΛΠ 21 - ΟΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΟΛΩΝ ΣΤΙΣ ΤΙΜΕΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ

Σκοπός του είναι ο καθορισμός του τρόπου υπολογισμού και εμφάνισης των συναλλαγών σε ξένο νόμισμα και των εκμεταλλεύσεων στο εξωτερικό, στις οικονομικές καταστάσεις μιας οικονομικής μονάδας βάσει της ισοτιμίας των νομισμάτων. Σαν είδη συναλλαγών σε ξένο νόμισμα θεωρούνται η αγορά ή πώληση αγαθών και υπηρεσιών, των οποίων το αντίτιμο καθορίζεται σε ξένο νόμισμα, λήψη και παροχή δανείων σε ξένο νόμισμα, συμμετοχή της οικονομικής μονάδας σε μια σύμβαση ως συμβαλλόμενο μέρος, η οποία συμφωνήθηκε σε ξένο νόμισμα και αγορά ή πώληση περιουσιακών στοιχείων σε ξένο νόμισμα.

Το πρότυπο αυτό έχει ισχύ:

- στη λογιστική αντιμετώπιση των συναλλαγών και των υπολοίπων σε ξένα νομίσματα
- στη μετατροπή των αποτελεσμάτων και της οικονομικής θέσης, εκμεταλλεύσεων που περιλαμβάνονται στις οικονομικές καταστάσεις επιχείρησης που δραστηριοποιείται στο εξωτερικό, μέσω μιας ολικής ή αναλογικής ενοποίησης ή με τη μέθοδο της καθαρής θέσης
- στη μετατροπή σε νόμισμα παρουσίασης των αποτελεσμάτων και της οικονομικής θέσης της οικονομικής μονάδας, εάν είναι διαφορετικό από το νόμισμα λειτουργίας

ΛΠ 23 – ΚΟΣΤΟΣ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ

Σκοπός του είναι να καθορίσει τη λογιστικοποίηση και τη γνωστοποίηση του κόστους δανεισμού. Το κόστος δανεισμού περιλαμβάνει τους τόκους και τις άλλες δαπάνες που σχετίζονται με δανεισμό κεφαλαίων.

Τα πιο δημοφιλή έξοδα που περιλαμβάνονται στο κόστος δανεισμού είναι οι τόκοι μακροπρόθεσμων και βραχυπρόθεσμων δανείων, τα έξοδα για τη λήψη δανείου, οι επιβαρύνσεις από χρηματοδοτικές μισθώσεις και συναλλαγματικές διαφορές από λήψη δανείων σε ξένο νόμισμα.

Το κόστος δανεισμού επιβαρύνει άμεσα την αγορά, κατασκευή ή παραγωγή ενός προετοιμαζόμενου περιουσιακού στοιχείου και αποτελεί τμήμα του κόστους του στοιχείου αυτού. Τα άλλα είδη κόστους δανεισμού αναγνωρίζονται σαν έξοδα.

ΔΛΠ 24 – ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΥΝΔΕΟΜΕΝΩΝ ΜΕΡΩΝ

Σκοπός του είναι η εξασφάλιση της αναφοράς των οικονομικών καταστάσεων μιας επιχείρησης στις επιδράσεις της οικονομικής της θέσης και τα αποτελέσματα, που έχουν οι συναλλαγές και τα υπόλοιπα που αφορούν συνδεδεμένα μέρη.

Οι γνωστοποιήσεις για τα συνδεδεμένα μέρη αφορούν τις ατομικές οικονομικές καταστάσεις της μητρικής του κοινοπρακτούντος ή του επενδυτή. Σχετικά με τις ενοποιημένες οικονομικές καταστάσεις των μονάδων, οι συναλλαγές συνδεδεμένων μερών και τα υπόλοιπα με άλλες επιχειρήσεις που δεν ανήκουν στον όμιλο γνωστοποιούνται στις οικονομικές καταστάσεις. Οι εντός του ιδίου ομίλου συναλλαγές μεταξύ συνδεδεμένων μερών και τα υπόλοιπα συμψηφίζονται κατά την κατάρτιση των ενοποιημένων οικονομικών καταστάσεων του ομίλου.

ΔΛΠ 26 - ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΠΑΡΟΧΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗΣ

Σκοπός του είναι ο καθορισμός του τρόπου υπολογισμού του κόστους των παροχών των εργαζομένων, λόγω εξόδου από την υπηρεσία. Τα προγράμματα παροχών είναι συμφωνίες παροχών προς το προσωπικό κατά τη διάρκεια ή μετά τη λήξη της υπηρεσίας τους, όταν οι παροχές αυτές μπορούν να εκτιμηθούν πριν από την έξοδο των εργαζομένων, με βάση τους όρους έγγραφης συμφωνίας. Τα προγράμματα αυτά συνήθως ονομάζονται συνταξιοδοτικά προγράμματα, προγράμματα παροχών λόγω αφυπηρέτησης, προγράμματα εξόδου από την υπηρεσία.

ΔΛΠ 27 - ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Σκοπός του είναι η κατάρτιση και παρουσίαση των ενοποιημένων χρηματοοικονομικών καταστάσεων για όμιλο οικονομικών μονάδων που βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο μιας μητρικής εταιρείας.

Το πρότυπο αυτό έχει εφαρμογή στη λογιστική απεικόνιση των επενδύσεων σε θυγατρικές, στις ιδιαίτερες οικονομικές καταστάσεις της μητρικής. Το ΔΛΠ 27 δεν σχετίζεται με συνενώσεις επιχειρήσεων και τις επιδράσεις τους στην ενοποίηση.

ΔΛΠ 28 – ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Έχει εφαρμογή στη λογιστική των οικονομικών μονάδων που έχουν επενδύσεις σε συγγενείς επιχειρήσεις. Συγγενής επιχείρηση είναι η επιχείρηση στην οποία η οικονομική μονάδα ασκεί ουσιώδη επιρροή, δηλαδή έχει δικαίωμα συμμετοχής στις αποφάσεις της, και δεν πρόκειται για θυγατρική ή κοινοπραξία.

Σύμφωνα με τη μέθοδο της Καθαρής Θέσης, η επένδυση αρχικά εμφανίζεται στο κόστος κτήσης και στη συνέχεια μεταβάλλεται ανάλογα με τη μεταβολή της Καθαρής Θέσης της συγγενούς επιχείρησης και η διαφορά εμφανίζεται στα αποτελέσματα της εκδότριας.

Το πρότυπο αυτό δεν ισχύει για επενδύσεις σε συγγενείς επιχειρήσεις που κατέχονται από:

- οργανισμούς διαχείρισης επενδυτικών κεφαλαίων
- αμοιβαία κεφάλαια
- καταπιστευματικές επενδυτικές μονάδες
- άλλες οικονομικές μονάδες

ΑΔΠ 29 – ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΣΕ ΥΠΕΡΠΛΗΘΩΡΙΣΤΙΚΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Έχει εφαρμογή στις χρηματοοικονομικές καταστάσεις των επιχειρήσεων, που συντάσσονται σε νόμισμα υπερπληθωριστικής οικονομίας.

Το πρότυπο δεν καθορίζει ποσοτικά κριτήρια για το πότε μια οικονομία είναι υπερπληθωριστική, αλλά αναφέρει ότι απαιτείται προσοχή όταν υπάρχει υπερπληθωρισμός. Επίσης, αν σε τρία χρόνια ο πληθωρισμός αυξηθεί περίπου 100%, τότε η οικονομία θεωρείται υπερπληθωριστική.

Σε μια τέτοια οικονομία, η χωρίς επαναδιατύπωση παρουσίαση της οικονομικής θέσης και των αποτελεσμάτων χρήσης στο τοπικό νόμισμα δεν έχει χρησιμότητα. Το χρήμα χάνει αγοραστική δύναμη σε μεγάλο βαθμό και η σύγκριση των ποσών από συναλλαγές και άλλα γεγονότα που συνέβησαν σε διαφορετικές ημερομηνίες είναι παραπλανητική. Οι χρηματοοικονομικές καταστάσεις των οικονομικών μονάδων, που καταρτίζονται σε νόμισμα υπερπληθωριστικής οικονομίας, κατά την ημερομηνία του ισολογισμού πρέπει να διατυπώνονται βάσει της τρέχουσας μονάδας μέτρησης.

Η αναπροσαρμογή των χρηματοοικονομικών καταστάσεων σε κάποιες περιπτώσεις δημιουργεί διαφορές μεταξύ λογιστικής αξίας και φορολογικής βάσης για μεμονωμένα περιουσιακά στοιχεία του ενεργητικού και υποχρεώσεις του παθητικού.

ΑΔΠ 31 – ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΕ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΕΣ

Σκοπός του είναι ο λογιστικός χειρισμός των συμμετοχών σε κοινοπραξίες και η εμφάνιση των περιουσιακών στοιχείων, υποχρεώσεων, εσόδων και εξόδων της κοινοπραξίας στις καταστάσεις των μελών της κοινοπραξίας και των επενδυτών.

Κοινοπραξία είναι ένας διακανονισμός, με τον οποίο δύο ή και περισσότερα μέρη αναλαμβάνουν από κοινού μια οικονομική δραστηριότητα και τον έλεγχο αυτής.

Το πρότυπο αυτό δεν έχει εφαρμογή σε:

- αμοιβαία κεφάλαια
- οργανισμούς διαχείρισης επενδυτικών κεφαλαίων
- καταπιστευματικές επενδυτικές μονάδες
- οικονομικές μονάδες

ΔΛΠ 32 – ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΣΑ

Εφαρμογή συγκεκριμένων αρχών για την παρουσίαση των χρηματοοικονομικών μέσων ως υποχρεώσεις ή ίδια κεφάλαια και για τον συμψηφισμό των χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων. Χρηματοοικονομικά μέσα είναι οι συμβάσεις που δημιουργούν ταυτόχρονα ένα χρηματοοικονομικό περιουσιακό στοιχείο και μια υποχρέωση.

Οι αρχές του προτύπου αυτού συμπληρώνουν τις αρχές για την αναγνώριση και επιμέτρηση των χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων του ΔΛΠ 39.

ΔΛΠ 33 – ΚΕΡΔΗ ΑΝΑ ΜΕΤΟΧΗ

Καθορισμός των αρχών για τον προσδιορισμό και παρουσίαση των κερδών ανά μετοχή. Η υιοθέτηση κοινών αρχών από τις οικονομικές μονάδες θα βελτιώσουν τη σύγκριση των επιδόσεων διαφορετικών οικονομικών μονάδων, κατά την ίδια διαχειριστική χρήση και μεταξύ διαφορετικών διαχειριστικών χρήσεων της ίδιας οικονομικής μονάδας.

Ο αριθμοδείκτης κέρδη ανά μετοχή είναι ένα κλάσμα με αριθμητή τα κέρδη και παρονομαστή τον αριθμό των μετοχών της μονάδας. Το πρότυπο αυτό εστιάζεται στον παρονομαστή και θέτει τις αρχές για τον ορθότερο υπολογισμό των κερδών ανά μετοχή.

ΔΛΠ 34 – ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Καταγραφή του ελάχιστου περιεχομένου μιας ενδιάμεσης χρηματοοικονομικής οικονομικής έκθεσης και καθορισμός των αρχών αναγνώρισης και επιμέτρησης στις πλήρεις ή συνοπτικές χρηματοοικονομικές καταστάσεις για ενδιάμεση περίοδο.

Μια ενδιάμεση έκθεση αφορά μια περίοδο μικρότερη μιας δωδεκάμηνης διαχειριστικής χρήσης και περιλαμβάνει την παρουσίαση μιας πλήρους ή συνοπτικής σειράς οικονομικών καταστάσεων.

Το πρότυπο αυτό ορίζει ότι το ελάχιστο περιεχόμενο ενδιάμεσης έκθεσης περιλαμβάνει:

- Συνοπτικό ισολογισμό
- Συνοπτική κατάσταση λογαριασμού αποτελεσμάτων
- Συνοπτική κατάσταση μεταβολών των ίδιων κεφαλαίων
- Συνοπτική κατάσταση ταμειακών ροών
- Επιλεγμένες επεξηγηματικές σημειώσεις

ΛΠ 36 – ΑΠΟΜΕΙΩΣΗ ΑΞΙΑΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

Καταγραφή των διαδικασιών που εφαρμόζονται από μια οικονομική μονάδα, προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι τα περιουσιακά στοιχεία της δεν απεικονίζονται σε αξία μεγαλύτερη από το ανακτήσιμο ποσό τους στον ισολογισμό.

Ένα περιουσιακό στοιχείο απεικονίζεται σε μεγαλύτερη αξία από το ανακτήσιμο ποσό, εφόσον η λογιστική αξία είναι μεγαλύτερη από το ποσό που ανακτάται μέσω χρησιμοποίησης ή πώλησης του περιουσιακού στοιχείου. Εάν η λογιστική αξία υπερβαίνει το ανακτήσιμο ποσό, το περιουσιακό στοιχείο χαρακτηρίζεται απομειούμενης αξίας και το πρότυπο απαιτεί αναγνώριση ζημιάς απομείωσης.

Το πρότυπο αυτό έχει εφαρμογή για όλα τα περιουσιακά στοιχεία, καθώς και για τις επενδύσεις σε θυγατρικές, συγγενείς επιχειρήσεις και κοινοπραξίες, εκτός από:

- Αποθέματα
- Χρηματοοικονομικά Μέσα
- Βιολογικά Περιουσιακά Στοιχεία
- Τεχνικά Έργα
- Επενδύσεις σε ακίνητα σε εύλογη αξία
- Μη κυκλοφορούντα περιουσιακά στοιχεία προς πώληση

ΔΛΠ 37 - ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ, ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Εξασφάλιση της ορθής εφαρμογής των κριτηρίων για την αναγνώριση και επιμέτρηση των προβλέψεων, ενδεχομένων υποχρεώσεων και ενδεχομένων περιουσιακών στοιχείων. Επιπλέον, γνωστοποιούνται πληροφορίες στο προσάρτημα οικονομικών καταστάσεων για προβλέψεις, ενδεχόμενες υποχρεώσεις και περιουσιακά στοιχεία.

Πρόβλεψη είναι μια δέσμευση της οικονομικής μονάδας που προκύπτει από παρελθόντα γεγονότα, ο διακανονισμός της οποίας αναμένεται να καταλήξει σε μια εκροή πόρων από την οικονομική μονάδα.

Το πρότυπο αυτό πρέπει να εφαρμόζεται από όλες τις οικονομικές μονάδες για τη λογιστική των προβλέψεων, ενδεχομένων υποχρεώσεων και ενδεχομένων περιουσιακών στοιχείων.

Το ΔΛΠ 37 δεν έχει εφαρμογή για προβλέψεις ορισμένων περιπτώσεων, όταν ένα άλλο πρότυπο ασχολείται με έναν ειδικό τύπο πρόβλεψης, ενδεχόμενης υποχρέωσης ή ενδεχόμενης απαίτησης, όπως:

- Χρηματοοικονομικά μέσα
- Συμβάσεις κατασκευής
- Φόρους εισοδήματος
- Μισθώσεις
- Παροχές σε εργαζομένους
- Ασφαλιστήρια συμβόλαια

ΔΔΠ 38 – ΑΥΛΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Καθορισμός των προδιαγραφών για τον λογιστικό χειρισμό των άυλων περιουσιακών στοιχείων, τα οποία δεν καλύπτονται από άλλο πρότυπο. Επίσης, καταγράφει τις αρχές επιμέτρησης της λογιστικής αξίας των άυλων περιουσιακών στοιχείων και καθορίζει τις γνωστοποιήσεις που απαιτούνται στις οικονομικές καταστάσεις, σχετικά με τα άυλα περιουσιακά στοιχεία.

Ως άυλο περιουσιακό στοιχείο ορίζεται κάθε αναγνωρίσιμο μη χρηματικό περιουσιακό στοιχείο, χωρίς φυσική υπόσταση.

ΔΔΠ 39 - ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ

Καθορισμός των λογιστικών αρχών για την αρχική καταχώρηση και μεταγενέστερη αποτίμηση των χρηματοοικονομικών μέσων. Χρηματοοικονομικό μέσο είναι οι συμβάσεις που δημιουργούν ταυτόχρονα ένα χρηματοοικονομικό περιουσιακό στοιχείο για μια οικονομική μονάδα και μια χρηματοοικονομική υποχρέωση για άλλη οικονομική μονάδα.

Η αρχική καταχώριση όλων των χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων γίνεται στο κόστος. Τα χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία αναγνωρίζονται μόνο στην περίπτωση που θα γίνουν μέρος σύμβασης κανονικής παράδοσης. Η μεταγενέστερη αποτίμηση των χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων που αποκτώνται για εμπορική εκμετάλλευση, γίνεται στην εύλογη αξία τους. Τα κέρδη και οι ζημιές που μπορεί να προκύψουν από την αποτίμηση μεταφέρονται στα αποτελέσματα χρήσης που πραγματοποιήθηκαν.

ΔΔΠ 40 – ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ ΑΚΙΝΗΤΑ

Καταγραφή του λογιστικού χειρισμού των επενδύσεων σε ακίνητα και καθορισμός των σχετικών γνωστοποιήσεων που απαιτούνται. Επένδυση σε ακίνητα είναι η διαδικασία είσπραξης μισθώματος μέσω συμβολαίου χρηματοδοτικής μίσθωσης. Ακίνητα που χρησιμοποιούνται στην παραγωγή ή παροχή αγαθών ή υπηρεσιών ή για διοικητικούς σκοπούς και διατίθενται προς πώληση, δεν θεωρούνται επένδυση σε ακίνητα.

Το πρότυπο αυτό έχει εφαρμογή κατά την αναγνώριση, επιμέτρηση και γνωστοποίηση επενδύσεων σε ακίνητα. Επίσης, το πρότυπο εφαρμόζεται για την επιμέτρηση

δικαιωμάτων επί επενδύσεων σε μισθωμένα ακίνητα και την επιμέτρηση της επένδυσης σε ακίνητα που παρέχονται στον μισθωτή βάσει μίσθωσης στις οικονομικές καταστάσεις του εκμισθωτή.

Το πρότυπο 40 δεν έχει εφαρμογή στις παρακάτω περιπτώσεις:

- την κατάταξη των μισθώσεων ως χρηματοδοτικών ή λειτουργικών
- την αναγνώριση του εσόδου από μίσθωση που προκύπτει μέσω επένδυσης σε ακίνητα
- την επιμέτρηση των δικαιωμάτων σε ακίνητα που κατέχονται με λειτουργική μίσθωση στις οικονομικές καταστάσεις του μισθωτή
- την επιμέτρηση της καθαρής επένδυσης σε χρηματοδοτική μίσθωση στις οικονομικές καταστάσεις του εκμισθωτή
- τη λογιστική των συναλλαγών πώλησης και αναμισθώσεις
- τις γνωστοποιήσεις για τις χρηματοδοτικές και τις λειτουργικές μισθώσεις

Επίσης το ΔΛΠ 40 δεν εφαρμόζεται σε:

- βιολογικά περιουσιακά στοιχεία αγροτικής δραστηριότητας
- μεταλλευτικά δικαιώματα και μεταλλευτικά αποθέματα

ΔΛΠ 41 – ΓΕΩΡΓΙΑ

Λογιστικός χειρισμός της αγροτικής δραστηριότητας, καθώς και των σχετικών γνωστοποιήσεων που την αφορούν.

Το πρότυπο αυτό εφαρμόζεται για να λογιστικοποιούνται τα ακόλουθα, όταν σχετίζονται με αγροτική δραστηριότητα:

- βιολογικά περιουσιακά στοιχεία,
- αγροτική παραγωγή κατά τη συγκομιδή,
- κρατικές επιχορηγήσεις που καλύπτονται στις παραγράφους 34-55 του ΔΛΠ

Το ΔΛΠ 41 δεν εφαρμόζεται σε:

- έδαφος που σχετίζεται με αγροτική δραστηριότητα
- άυλα περιουσιακά στοιχεία που σχετίζονται με αγροτική δραστηριότητα

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΛΠ ΜΕ ΔΛΠ

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 8 (ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ, ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΤΙΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΘΗ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά τις λογιστικές πολιτικές, τις μεταβολές των Λογιστικών Εκτιμήσεων και Λάθη είναι οι εξής:

Τα λάθη προηγούμενων περιόδων που αντιμετωπίζονται μεταγενέστερα, με βάση τα ΔΛΠ, δεν έχουν επίδραση στα αποτελέσματα χρήσης αλλά αναμορφώνουν τις καταστάσεις των προηγούμενων περιόδων, αρχίζοντας από την περίοδο που αφορά το λάθος και μετά. Όποια λάθη εντοπίζονταν μεταγενέστερα, έχουν επίδραση στα αποτελέσματα χρήσης μέσω των «εσόδων κι εξόδων προηγούμενων χρήσεων».

Σε περίπτωση αλλαγών των λογιστικών πολιτικών της εταιρίας, σύμφωνα με το ΔΛΠ 8 υπάρχει ανάγκη αναδιατύπωσης προηγούμενων οικονομικών καταστάσεων, ενώ με τα ΕΛΠ αν υπήρχε αλλαγή των συγκεκριμένων πολιτικών απλά αναφέρονταν ως «επιδράσεις από αλλαγή στη μέθοδο απογραφής».

Σε ό,τι έχει να κάνει με τις πολιτικές της εταιρίας, τα ΔΛΠ δίνουν τη δυνατότητα επιλογής τους, εφόσον γίνει αναφορά και τεκμηρίωση τους. Αυτές οι πολιτικές ήταν καθορισμένες από το κράτος και τα όργανά του σύμφωνα με τα ΕΛΠ.

Σύμφωνα με τα ΔΛΠ, μόνο οι πολιτικές που καθορίζονται από αυτά και τις ερμηνείες τους είναι δεσμευτικού χαρακτήρα. Ο καθορισμός των πολιτικών που γίνεται από αποφάσεις άλλων οργάνων, ακόμα κι αν έχουν νόμιμη εξουσία να παρεμβαίνουν σε αυτά τα θέματα, θεωρούνται σαν εκούσιες πολιτικές της εταιρίας και απαιτούν επαναδιατυπώσεις και τεκμηρίωση.

Επίσης, σύμφωνα με τα ΔΛΠ τα έσοδα και τα έξοδα που αφορούν προηγούμενες χρήσεις και δεν είχαν λογιστεί στο χρόνο που έπρεπε, επιδρούν στην καθαρή θέση και τους λογαριασμούς του ισολογισμού που αφορούν. Αυτό γίνεται με διόρθωση των λαθών της χρήσης που αφορούν και την αναδιατύπωση των προηγούμενων οικονομικών καταστάσεων.

Τέλος, σε περίπτωση αλλαγής στην εμφάνιση κονδυλίων στις οικονομικές καταστάσεις, με βάση το ΔΛΠ 8 γίνεται αναδιατύπωση της συγκρίσιμης χρήσης, κι εφόσον απαιτείται αλλάζει και το αποτέλεσμα καθώς και η καθαρή θέση. Με τα ΕΛΠ,

έπρεπε να γίνει αναμόρφωση της εμφάνισης των κονδυλίων, χωρίς να υπάρχει επίδραση στο αποτέλεσμα και την καθαρή θέση.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 10 (ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΤΟΥ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΥ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά τα γεγονότα που αφορούν την εταιρία μετά το πέρας της ημερομηνίας που συντάσσεται ο ισολογισμός, είναι οι εξής:

Αρχικά, με βάση τα ΔΛΠ υπάρχουν διορθωτικά και μη διορθωτικά γεγονότα των οικονομικών καταστάσεων, που έλαβαν χώρα από την ημερομηνία του ισολογισμού μέχρι την ημερομηνία έγκρισης των οικονομικών καταστάσεων. Με βάση τα ΕΛΠ, κάθε γεγονός που συνέβη σε αυτό το διάστημα και έχει αρνητική επίδραση στις οικονομικές καταστάσεις, έπρεπε να λογιζόταν.

Σύμφωνα με το ΔΛΠ 10, τα πληρωτέα μερίσματα που αποτελούν πρόταση της διοίκησης κατά την έγκριση των οικονομικών καταστάσεων, απλά ανακοινώνονται, χωρίς τη δημιουργία εγγραφών σε αυτές. Οι εγγραφές θα γίνουν όταν η ΓΣ αποφασίσει τη διανομή τους. Από την άλλη πλευρά, τα ΕΛΠ προέβλεπαν τις εγγραφές των μερισμάτων στον Πίνακα Διάθεσης Αποτελεσμάτων με πίστωση των υποχρεώσεων κατά την έγκριση των οικονομικών καταστάσεων.

Αναφορικά με τη διακοπή δραστηριοτήτων ή την απόφαση διάθεσης παγίων, που συνέβη μετά την ημερομηνία του ισολογισμού και μέχρι να εγκριθούν οι οικονομικές καταστάσεις, κατά το ΔΛΠ 10, αποτελεί ένα μη διορθωτικό γεγονός, ακόμα κι αν δημιουργούνται προβλέψεις υποτίμησης των στοιχείων που περιλαμβάνονται στη διακοπή. Με βάση τα ΕΛΠ, έπρεπε να γίνουν προβλέψεις στις οικονομικές καταστάσεις.

Σε περίπτωση που έχουμε μία μεγάλη καταστροφή ανάμεσα στην ημερομηνία του ισολογισμού και την έγκριση των οικονομικών καταστάσεων, σύμφωνα με τα ΔΛΠ είναι επίσης ένα μη διορθωτικό γεγονός, τη στιγμή που με βάση τα ΕΛΠ έπρεπε να δημιουργηθούν σχετικές προβλέψεις για «έκτακτους κινδύνους και έξοδα».

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 12 (ΦΟΡΟΙ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά τους φόρους εισοδήματος, είναι οι εξής:

Η πρώτη διαφορά ανάμεσα στα Διεθνή και Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα έχει να κάνει με τις λογιστικές διαφορές. Πιο συγκεκριμένα, βάσει των ΕΛΠ, αυτές έπρεπε να εκκαθαρίζονται μέσα στη χρήση με δήλωση φορολογίας εισοδήματος, ενώ σύμφωνα με τα ΔΛΠ μπορούν να διακανονιστούν σε βάθος χρόνου στο μέλλον.

Άλλη διαφορά έγκειται στην αναβαλλόμενη φορολογία. Συγκεκριμένα, το ΔΛΠ 12 ορίζει την έννοια των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων και υποχρεώσεων και κατ' επέκτασιν την αντίστοιχη έννοια των αναβαλλόμενων εσόδων κι εξόδων για φόρους. Τα ΕΛΠ δεν επέτρεπαν την εμφάνιση τους.

Στην περίπτωση συγχώνευσης, σύμφωνα με το ΔΛΠ 12, η εταιρία που απορροφάται έχει την υποχρέωση να υπολογίζει όλους τους αναβαλλόμενους φόρους που αφορούν αυτή και με βάση αυτούς να προκύψει η σχετική υπεραξία συγχώνευσης. Με τα ΕΛΠ, η ενοποίηση γινόταν βάσει των λογιστικών δεδομένων, στα οποία δεν περιλαμβάνονταν οι αναβαλλόμενοι φόροι.

Ακόμα μία διαφορά ανάμεσα στο ΔΛΠ 12 και τα ΕΛΠ είναι τα ομολογιακά δάνεια. Με βάση το πρώτο, σε περίπτωση σύναψης τέτοιου δανείου, πρέπει να χρεωθεί στην καθαρή θέση, ενώ θα πιστωθούν οι αναβαλλόμενες υποχρεώσεις. Με βάση τα ΕΛΠ, δεν περιλαμβανόταν στοιχείο στην καθαρή θέση και δεν εμφανιζόταν αντίστοιχος φόρος.

Επίσης, στην περίπτωση απόκτησης ενός στοιχείου που δεν εκπίπτει φορολογικά, με βάση τα ΔΛΠ θα πρέπει να υπάρχει εγγραφή αναβαλλόμενης φορολογικής υποχρέωσης με χρέωση των φόρων ή της καθαρής θέσης. Αυτή η εγγραφή δεν υπήρχε με βάση τα ΕΛΠ.

Σύμφωνα με το ΔΛΠ 12, στη διαδικασία αναπροσαρμογής παγίων πιστώνουμε την καθαρή θέση με την υπεραξία και αντίστοιχα χρεώνουμε την καθαρή θέση με πίστωση των υποχρεώσεων με το ποσό του φόρου υπεραξίας. Βάσει των ΕΛΠ, ο φόρος υπεραξίας της αναπροσαρμογής επιδρούσε στην καθαρή θέση, χωρίς να υπάρξει επίδραση στα αποτελέσματα, αλλά μέσω του πίνακα διανομής αυτών.

Άλλη διαφορά έχει να κάνει με τις συναλλαγματικές διαφορές. Με βάση τα ΔΛΠ, όταν αυτές προκύπτουν λόγω ενοποίησης θυγατρικών εξωτερικού, μεταφέρονται στην καθαρή θέση και υπολογίζεται φόρος εισοδήματος, επίσης στην καθαρή θέση. Αυτός ο φόρος δεν υπολογιζόταν με βάση τα ΕΛΠ.

Βάσει των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων, αν μία εταιρία αποκτήσει υπηρεσίες που εκτελούνται στο χρόνο, τις πληρώσει στο τέλος περιόδου με μετοχές και όταν λαμβάνεται η υπηρεσία, δεν εκπίπτει φορολογικά, πρέπει να υπολογίζεται φορολογική απαίτηση για αυτές τις δαπάνες. Τέτοιο θέμα δεν υπάρχει στα ΕΛΠ, καθώς η συναλλαγή λήψης της υπηρεσίας θεωρούνταν αυτοτελής.

Έπειτα, με βάση τα ΔΛΠ, στην περίπτωση που μία εταιρία έχει ζημιές εκπιπόμενες φορολογικά, και υπάρχει η εκτίμηση ότι στις χρήσεις που ακολουθούν θα υπάρξουν κέρδη, υπολογίζεται αναβαλλόμενη φορολογική απαίτηση, πιστώνοντας τα έξοδα για φόρους εισοδήματος. Στα ΕΛΠ υπήρχε έκπτωση όταν θα υπήρχαν κέρδη, συνεπώς κι ο φόρος εισοδήματος εμφανιζόταν μειωμένος.

Σύμφωνα με τα ΔΛΠ, σε περίπτωση αποτίμησης συμμετοχών σε εύλογη αξία με δημιουργία διαφορών που δεν αναγνωρίζονται, αυτές επιδρούν στην αναβαλλόμενη φορολογία. Στα ΕΛΠ, αυτές οι διαφορές επιδρούσαν στα αποτελέσματα μελλοντικά μέσω συμψηφισμού, χωρίς να υπολογίζεται αναβαλλόμενος φόρος.

Επίσης, βάσει των ΔΛΠ, όταν έχουμε ενοποιημένες καταστάσεις, υπάρχει η επιλογή να γίνει συμψηφισμός των φόρων χρήσης μόνο σε ειδικές περιπτώσεις. Βάσει των ΕΛΠ δεν υπήρχαν παρόμοιες προϋποθέσεις και δεν προβλέπονταν διανομή αποτελεσμάτων.

Ακόμα, σύμφωνα με τα ΔΛΠ, πρέπει να εμφανίζεται ξεχωριστά ο τρέχων κι ο αναβαλλόμενος φόρος εισοδήματος. Σύμφωνα με τα ΕΛΠ, δεν τίθεται τέτοιο θέμα. Επιπροσθέτως, τα ΔΛΠ υποχρεώνουν την εμφάνιση συμφωνίας φόρου εισοδήματος, με βάση τους συντελεστές. Κάτι τέτοιο δεν προβλεπόταν από τα ΕΛΠ.

Οι λογιστικές διαφορές αποτελούν ακόμα μία διαφορά για τις δύο κατηγορίες προτύπων, καθώς τα ΔΛΠ παροτρύνουν την ύπαρξη λογαριασμού αυτών, με αποτέλεσμα η φορολογική υποχρέωση ή απαίτηση να γίνεται με λογιστική διαφάνεια. Με βάση τα ελληνικά λογιστικά πρότυπα αυτό δεν υφίστατο.

Επίσης, βάσει του ΔΛΠ 12 οι φόροι εμφανίζονται στην κατάσταση αποτελεσμάτων. Αντίθετα, βάσει των ΕΛΠ εμφανίζονταν στον πίνακα διανομής αποτελεσμάτων.

Μία σημαντική διαφορά των ΔΛΠ και ΕΛΠ έγκειται στις φορολογικές ελαφρύνσεις. Με βάση τα Ελληνικά Πρότυπα, έπρεπε να παρέχονται πληροφορίες γι' αυτές με σκοπό τη φορολογική ελάφρυνση. Με βάση τα ΔΛΠ, η αποτίμηση των περιουσιακών στοιχείων γίνεται με βάση τις διατάξεις των επιμέρους προτύπων και τυχόν ελαφρύνσεις να εμφανιστούν στον φόρο εισοδήματος.

Τέλος, με βάση τα ΕΛΠ, συνηθιζόταν η δημιουργία αποθεματικών, αφορολόγητων ή φορολογημένων. Στα ΔΛΠ, τα αποθεματικά αυτά μπορεί να δημιουργούν φορολογική υποχρέωση ή και όχι.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 14 (ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΜΕΑ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά την πληροφόρηση κατά τομέα, είναι οι εξής:

Πρώτη και σημαντικότερη διαφορά είναι ότι με βάση τα ΔΛΠ οι εισηγμένες εταιρίες έχουν την υποχρέωση να παρακολουθούν και να παρέχουν πληροφορίες για τα περιουσιακά τους στοιχεία, τις υποχρεώσεις, τα έσοδα και τα έξοδα των επιχειρηματικών τομέων στις ενοποιημένες καταστάσεις τους. Τα ΕΛΠ από την άλλη, υποχρέωναν τις εταιρίες να παρέχουν πληροφορίες μόνο για την ανάλυση του κύκλου εργασιών.

Τέλος, από το ΔΛΠ 14 προβλέπεται ένα πλήθος γνωστοποιήσεων για πληροφορίες κατά τομέα, ενώ με βάση τα ΕΛΠ η αντίστοιχη πληροφόρηση ήταν πολύ πιο περιορισμένη, κι εξαντλείται σε ανάλυση του κύκλου εργασιών.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 16 (ΕΝΣΩΜΑΤΕΣ ΑΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά τις ενσώματες ακινητοποιήσεις, είναι οι εξής:

Πρώτον, με βάση τα Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα επιτρέπεται η κεφαλαιοποίηση στα «Έξοδα εγκατάστασης» που αφορούν την απόκτηση ενσώματων παγίων, ενώ με

βάση τα ΔΛΠ περιλαμβάνονται στην αξία του παγίου το κόστος μεταφοράς και ενσωμάτωσης μέχρι να γίνει λειτουργικό.

Βάσει των ΕΛΠ επιτρέπεται η κεφαλαιοποίηση τόκων κατασκευαστικής περιόδου με λήψη δανείου, όπως επίσης και εξόδων εγκατάστασης των συναλλαγματικών διαφορών για δάνεια. Αντίστοιχα, στα ΔΛΠ οι τόκοι κεφαλαιοποιούνται και περιλαμβάνονται στο κόστος των ενσώματων ακινητοποιήσεων βάσει του ΔΛΠ 23, ενώ σε ότι αφορά τα έξοδα εγκατάστασης, δεν προβλέπονται κεφαλαιοποιήσεις δαπανών μετά την έναρξη της λειτουργίας.

Έπειτα, όσον αφορά τα ΔΛΠ, κεφαλαιοποιούνται τόσο τα έξοδα αποσυναρμολόγησης και αποκατάστασης, όσο και τα έξοδα μεγάλων συντηρήσεων. Τα ΕΛΠ δεν περιλάμβαναν τέτοιες ρυθμίσεις.

Σε ό,τι έχει να κάνει με τα μεγάλα ανταλλακτικά και τις παρτίδες τους, στα ΔΛΠ προβλέπεται η εμφάνιση τους στα πάγια, ενώ με βάση τα ελληνικά πρότυπα, αυτά εμφανίζονταν στα αποθέματα σε ειδικό λογαριασμό μέχρι την ανάλωσή τους.

Σύμφωνα με τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, τα έξοδα λειτουργίας για δοκιμή μίας εγκατάστασης, αφαιρώντας τα έσοδα που τυχόν προκύψουν, κεφαλαιοποιούνται στο κόστος της εγκατάστασης και γίνεται απόσβεση τους με αυτή. Αντίθετα, σύμφωνα με τα ΕΛΠ αυτά μπορούσαν να θεωρηθούν έξοδα εγκατάστασης και να κεφαλαιοποιηθούν με βάση τις σχετικές διατάξεις.

Επίσης, τα Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα, δεν επέτρεπαν την εμφάνιση της αξίας κτήσης ακίνητων που αποκτήθηκαν με leasing στις οικονομικές καταστάσεις. Από την άλλη, στα ΔΛΠ γίνεται η εμφάνισή τους, όπως επίσης και η υποχρέωση για εξόφλησή τους.

Όσον αφορά τη μέθοδο αποτίμησης, βάσει των ΔΛΠ επιλέγεται αυτή που θα είναι είτε στο κόστος είτε σε αξίες αναπροσαρμογής. Με βάση τα ΕΛΠ, η αποτίμηση γινόταν μόνο στο κόστος, ενώ απαγορευόταν η αναπροσαρμογή, εκτός από ειδικές περιπτώσεις.

Οι αναπροσαρμογές κατά το ΔΛΠ 16 πρέπει να γίνονται κάθε χρόνο, αντίθετα με τα ΕΛΠ που γίνονται κάθε 4 χρόνια. Επιπροσθέτως, τα ΔΛΠ ενθαρρύνουν οι αποτιμήσεις να γίνονται από επαγγελματίες εκτιμητές, τη στιγμή που τα ελληνικά πρότυπα προτιμούσαν την πραγματοποίησή τους από υπολογισμούς που

καθορίζονταν από τη σχετική νομοθεσία.

Ακόμη, με βάση τα ΔΛΠ, σε περίπτωση αναπροσαρμογής υπάρχει η πιθανότητα αύξησης της αξίας κτήσης και των αποσβεσμένων παγίων. Αυτό προβλεπόταν και από τα ΕΛΠ. Τα Διεθνή Πρότυπα όμως, επιτρέπουν και τον συμψηφισμό των σωρευμένων αποσβέσεων προβλέψεων μέχρι την ημερομηνία που γίνεται.

Ακόμη, βάσει του ΔΛΠ 16, η πιστωτική διαφορά αναπροσαρμογής μπορεί να μεταφερθεί σε όφελος των αποτελεσμάτων χρήσης. Κάτι τέτοιο δεν προβλεπόταν από τα ΕΛΠ.

Όσον αφορά τη χρεωστική διαφορά, τα ΔΛΠ επιτρέπουν τη μεταφορά τους είτε στην καθαρή θέση, είτε στα αποτελέσματα χρήσης. Για τα ΕΛΠ κάτι τέτοιο δεν ήταν συνηθισμένο.

Άλλη διαφορά έγκειται στο αποθεματικό αναπροσαρμογής, καθώς με βάση τα Ελληνικά Πρότυπα, από τη στιγμή που δημιουργείται έπαινε να σχετίζεται με το πάγιο και κεφαλαιοποιείται ή συμψηφίζεται με ζημιές. Με βάση τα Διεθνή Πρότυπα, συνεχίζει να υπάρχει και αν διαγραφεί το πάγιο από πώληση ή άλλη αιτία μεταφέρεται στα αποτελέσματα της καθαρής θέσης.

Επίσης, με βάση τα ΕΛΠ δεν εμφανίζονταν φορολογικές απαιτήσεις ή υποχρεώσεις, ενώ βάσει των ΔΛΠ υπάρχει εμφάνισή τους σύμφωνα με το ΔΛΠ 12. Όσον αφορά τις αποσβέσεις, με βάση τα ΔΛΠ γίνονται ανάλογα με την ωφέλιμη διάρκεια ζωής και την υπολειμματική αξία, ενώ τα ΕΛΠ τις επέτρεπε με συγκεκριμένη διάταξη.

Παρακάτω, η απόσβεση παγίου σταματά με βάση τα ΔΛΠ και γίνεται μεταφορά του σε ειδικό λογαριασμό, στην περίπτωση πώλησής του. Αντίθετα, τα ΕΛΠ προέβλεπαν την απόσβεση παγίου μέχρι να πωληθεί.

Τα αδρανή πάγια αποτελούν ακόμα μία διαφορά. Πιο συγκεκριμένα, με βάση τα ΔΛΠ υπάρχει κανονική απόσβεσή τους ενώ είναι αδρανή, με ταυτόχρονη παροχή πληροφοριών. Με τα ΕΛΠ, δεν υπήρχε υποχρέωση πλήρους απόσβεσης.

Ακόμα, βάσει των ΔΛΠ υπάρχει πιθανότητα μεταβολής του συντελεστή της ωφέλιμης ζωής και της υπολειμματικής αξίας ενός παγίου αφού η επανεξέτασή τους γίνεται κάθε χρόνο. Τα ΕΛΠ δεν επέτρεπαν μεταβολές στους συγκεκριμένους συντελεστές.

Επίσης, στην περίπτωση sale and leaseback, τα ΔΛΠ κατανέμουν το αποτέλεσμα στα αποτελέσματα των χρήσεων που διαρκεί η χρηματοδοτική μίσθωση. Με βάση τα ΕΛΠ, θεωρείται ότι έγινε πώληση και το κέρδος ή ζημία που προκύπτει εμφανίζεται στα αποτελέσματα τη συγκεκριμένη ημερομηνία.

Στην περίπτωση αγοράς παγίου με μακροπρόθεσμη πίστωση, βάσει των ΔΛΠ προεξοφλείται η υποχρέωση, ξεχωρίζεται το κεφάλαιο από τους τόκους και οι τόκοι κεφαλαιοποιούνται. Αντίθετα, με βάση τα ΕΛΠ σε μία τέτοια αγορά θεωρείται ότι δεν υπήρχε τόκος.

Όσον αφορά τον Ισολογισμό, στα ΔΛΠ εμφανίζεται μόνο το αναπόσβεστο υπόλοιπο. Στα Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα, έπρεπε να εμφανιζόταν για κάθε κατηγορία παγίων, της αξία κτήσης, των σωρευμένων αποσβέσεων και του αναπόσβεστου υπολοίπου.

Τέλος, οι γνωστοποιήσεις που προβλέπονται από τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, είναι πολλές περισσότερες από τις αντίστοιχες των Ελληνικών.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 20 (ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά τη λογιστική των κρατικών επιχορηγήσεων και τη γνωστοποίηση της κρατικής υποστήριξης, είναι οι εξής:

Πρώτον, η καταχώρηση επιχορηγήσεων με βάση τα ΔΛΠ όταν υπάρχει βεβαιότητα ότι αυτές θα εισπραχθούν. Βάσει των ΕΛΠ, προέβλεπαν καταχώρησή τους με την έκδοση του σχετικού τιμολογίου.

Δεύτερον, σύμφωνα με τα ΔΛΠ, οι επιχορηγήσεις σε είδος μπορούν να καταχωρηθούν σε εύλογη ή και σε συμβολική αξία, τη στιγμή που με βάση τα ΕΛΠ δεν υπήρχε ειδική ρύθμιση.

Σε ό,τι έχει να κάνει με το πώς καταχωρούνται οι επιχορηγήσεις, τα ΔΛΠ προβλέπουν την αρχική καταχώρησή τους με πίστωση σε μεταβατικούς λογαριασμούς παθητικού και στη συνέχεια μεταφορά τους στα αποτελέσματα. Τα ΕΛΠ δεν είχαν ρύθμιση για τις επιχορηγήσεις, αλλά οι επιχορηγήσεις παγίων μεταφέρονταν στην καθαρή θέση

και αποσβένονταν κανονικά, ενώ των δαπανών μεταφέρονταν σε λογαριασμό εσόδων.

Τα Διεθνή Πρότυπα δίνουν τη δυνατότητα στις επιχορηγήσεις παγίων να μεταφέρονται σε μείωση της αξίας κτήσης των παγίων που αφορούν. Με βάση τα ΕΛΠ από την άλλη, δεν παρεχόταν τέτοια δυνατότητα.

Σχετικά με το συμψηφισμό επιχορηγήσεων για κάλυψη δαπανών, το ΔΛΠ 20 τον επιτρέπει, ενώ τα ΕΛΠ δεν δίνουν αυτήν τη δυνατότητα.

Η τελευταία διαφορά έχει να κάνει με τις γνωστοποιήσεις που εμφανίζουν οι συγκρινόμενες κατηγορίες προτύπων. Πιο συγκεκριμένα, τα ΔΛΠ εμφανίζουν μεγάλο αριθμό γνωστοποιήσεων, τη στιγμή που στα ΕΛΠ ήταν περιορισμένες.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΔΛΠ 21 (ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑΒΟΛΩΝ ΤΙΜΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά τις επιδράσεις μεταβολών των τιμών συναλλάγματος, είναι οι εξής:

Πρώτον, βάσει των ΔΛΠ, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τη μετατροπή σε νόμισμα λειτουργίας στη διάρκεια της χρήσης, όχι μόνο η ισοτιμία της ημερομηνίας συναλλαγής, αλλά ένας μέσος όρος ισοτιμιών, εβδομαδιαίος ή μηνιαίος. Τα ΕΛΠ από την άλλη, προτιμούσαν τη μετατροπή σε νόμισμα λειτουργίας με την ημερομηνία της συναλλαγής.

Δεύτερον, η αποτίμηση των χρηματοοικονομικών στοιχείων με βάση τα ΔΛΠ, γίνεται με την ισοτιμία της ημέρας του Ισολογισμού στον ατομικό ισολογισμό. Στα χρηματικά στοιχεία περιλαμβάνονται οι απαιτήσεις και οι υποχρεώσεις, όταν αφορούν λήψη ή παράδοση συγκεκριμένου αριθμού μετρητών αντίστοιχα. Η διάκριση χρηματικών και μη χρηματικών στοιχείων δεν υπήρχε με βάση τα ΕΛΠ.

Όσον αφορά τα μη χρηματικά στοιχεία του ατομικού ισολογισμού που η αποτίμησή τους έχει γίνει σε εύλογες αξίες, σύμφωνα με το ΔΛΠ 21 μετατρέπονται με την ισοτιμία της ημερομηνίας που έχουν αποτιμηθεί, ενώ σε ό,τι έχει να κάνει με εκείνα που η αποτίμησή τους έχει γίνει στο κόστος, η μετατροπή τους γίνεται με την ισοτιμία της ημερομηνίας της συναλλαγής που τα αφορά. Στα ΕΛΠ από την άλλη, δεν αναφερόταν ειδικά στα στοιχεία που είναι αποτιμημένα στις εύλογες αξίες.

Βάσει των ΔΛΠ, στην περίπτωση που δεν υπάρχει επίσημη ισοτιμία, γίνεται χρήση αυτής που προσεγγίζει περισσότερο τα συγκεκριμένα αποτιμώμενα στοιχεία, βάσει των ταμειακών ροών τους. Στα ΕΛΠ, αναφερόταν γενικά η ισοτιμία κλεισίματος, αλλά ισχύει η ίδια πρακτική των ΔΛΠ.

Σε ό,τι έχει να κάνει με τις συναλλαγματικές διαφορές αποτίμησης χρηματικών στοιχείων, το ΔΛΠ 21 προβλέπει μεταφορά τους στα αποτελέσματα χρήσης. Από την άλλη, τα ελληνικά πρότυπα προέβλεπαν αντιμετώπιση των απαιτήσεων και υποχρεώσεων με συγκεκριμένο τρόπο.

Για τις συναλλαγματικές διαφορές αποτίμησης μη χρηματικών στοιχείων, σύμφωνα με τα ΔΛΠ, κάποιες μεταφέρονται στα αποτελέσματα και κάποιες στην καθαρή θέση. Τα ΕΛΠ τις αντιμετώπιζαν με ειδικό τρόπο, αν αποτελούσαν απαιτήσεις κι υποχρεώσεις, μπορεί όμως να τις μετέφερε στα αποτελέσματα, αν αποτελούν λοιπά μη χρηματικά στοιχεία.

Με βάση το ΔΛΠ 21, από τις συναλλαγματικές διαφορές αποτίμησης μπορεί να προκύψουν αναβαλλόμενοι φόροι. Με βάση τα ΕΛΠ δεν υπολογίζονταν αναβαλλόμενοι φόροι.

Σχετικά με τους ενοποιημένους ισολογισμούς, σύμφωνα με τα ΔΛΠ, η μετατροπή των κονδυλίων του ισολογισμού γίνεται με την ισοτιμία της ημερομηνίας κλεισίματος. Τα ΕΛΠ ακολουθούσαν την ίδια πρακτική, χωρίς να υπάρχει ανάλογη ρύθμιση, παρά μόνο η υποχρέωση ενημέρωσης.

Για τα ενοποιημένα αποτελέσματα, τα ΔΛΠ προβλέπουν μετατροπή των κονδυλίων των αποτελεσμάτων μίας εταιρίας του εξωτερικού με το μέσο όρο της ισοτιμίας της περιόδου. Τα ΕΛΠ χρησιμοποιούσαν κι εδώ την ίδια πρακτική, χωρίς να υπάρχει ανάλογη ρύθμιση, πάρα μόνο η υποχρέωση ενημέρωσης.

Οι συναλλαγματικές διαφορές που θα προκύψουν από τη μετατροπή των θυγατρικών σε νόμισμα λειτουργίας της μητρικής, μεταφέρονται στην καθαρή θέση, με βάση τα ΔΛΠ. Αντίστοιχη ρύθμιση δεν υπήρχε στα ΕΛΠ, υπήρχε όμως ρύθμιση που αφορά τα υποκαταστήματα και προβλέπει τη μεταφορά των συναλλαγματικών διαφορών στα αποτελέσματα.

Σε περίπτωση που θυγατρική εταιρία βρίσκεται σε μια υπερπληθωριστική οικονομία, σύμφωνα με τα ΔΛΠ, οι οικονομικές καταστάσεις μετατρέπονται με την ισοτιμία της ημερομηνίας κλεισίματος για όλα τα κονδύλια. Με βάση τα ΕΛΠ δεν υπήρχε σχετική ρύθμιση.

Όσον αφορά τις συναλλαγματικές διαφορές αποτίμησης δανείων, τα ΔΛΠ προβλέπουν κεφαλαιοποίηση των τόκων, ενώ τα ΕΛΠ προέβλεπαν μεταφορά τους στα έξοδα εγκατάστασης και απόσβεσή τους ανάλογα με τη διάρκεια των δανείων ή πιστώσεων.

Τέλος, οι συναλλαγματικές διαφορές αποτίμησης στοιχείων υποκαταστημάτων στο εξωτερικό εξαιρουμένων των διαφορών που αφορούν απαιτήσεις, υποχρεώσεις, ή δάνεια για λήψη παγίων, μεταφέρονταν στο σύνολό τους στα αποτελέσματα, σύμφωνα με τα ΕΛΠ, ενώ με τα Διεθνή Πρότυπα ορισμένες διαφορές μεταφέρονται στα αποτελέσματα και άλλες στην καθαρή θέση.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 23 (ΚΟΣΤΟΣ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά το κόστος δανεισμού, είναι οι εξής:

Πρώτον, με βάση τα ΔΛΠ οι τόκοι των πιστώσεων χρηματοδοτικών μισθώσεων είναι χρηματοοικονομικά έξοδα. Με βάση τα ΕΛΠ, υπολογίζονταν σαν έξοδα οι δόσεις που καταβάλλονταν για αυτές.

Δεύτερον, για δάνειο σε ξένο νόμισμα, το ΔΛΠ 23 θεωρεί τις συναλλαγματικές διαφορές σχετιζόμενες με τους τόκους ως χρηματοοικονομικά έξοδα και ο υπολογισμός γίνεται μαζί με τους τόκους. Σύμφωνα με τα ΕΛΠ, αυτές οι διαφορές δεν επιδρούσαν στους τόκους.

Η απόσβεση των εξόδων του δανείου, βάσει των ΔΛΠ γίνεται ανάλογα με τη συμβατική διάρκεια του δανείου. Στα ΕΛΠ, αυτού του είδους τα έξοδα επιβάρυναν τα αποτελέσματα στο χρόνο πραγματοποίησής τους.

Κατά το ΔΛΠ 23, η απόσβεση διαφοράς υπέρ ή υπό του άρτιου ενός δανείου, αποτελεί χρηματοοικονομικό αποτέλεσμα. Αυτό σημαίνει ότι το κεφάλαιο που θα πληρωθεί είναι μικρότερο ή μεγαλύτερο από το κεφάλαιο που αποκτήθηκε με το δανεισμό. Τα ελληνικά πρότυπα προέβλεπαν υπολογισμό αυτού του εσόδου ή του εξόδου στα

αποτελέσματα χρήσης που θα οριστικοποιούνταν.

Τέλος, με βάση τα ΔΛΠ, η κεφαλαιοποίηση του κόστους δανεισμού μπορεί να γίνεται σε πάγια ή αποθέματα με προϋποθέσεις. Τέτοια κεφαλαιοποίηση δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί με βάση τα ΕΛΠ.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 27 (ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ ΣΕ ΘΥΓΑΤΡΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ)

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά τις ενοποιημένες οικονομικές καταστάσεις και τη λογιστικών των επενδύσεων σε θυγατρικές επιχειρήσεις, είναι οι εξής:

Βάσει των ΔΛΠ, καθορίζονται αρχές για τη διατύπωση ύπαρξης ελέγχου μεταξύ εταιριών, ώστε να τεκμηριωθεί η σχέση μητρικής - θυγατρικής. Τα ΕΛΠ, ανέφεραν περιπτώσεις που βασίζονταν στο νομικό τύπο.

Τα ΔΛΠ κάνουν διάκριση ανάμεσα στις ατομικές οικονομικές καταστάσεις, για μια εταιρία που δεν έχει καθόλου συμμετοχές και στις οικονομικές καταστάσεις μιας εταιρίας που έχει συμμετοχές και τις εμφανίζει στο κόστος ή με άλλη αποτίμηση. Τέτοια διάκριση δεν υπήρχε στα ΕΛΠ, αφού οι καταστάσεις ήταν ίδιες για όλες τις εταιρίες, ανεξαιρέτως συμμετοχών.

Μια εταιρία που έχει ιδιαίτερες καταστάσεις και συντάσσει ενοποιημένες, με το ΔΛΠ 27 μπορεί να τις εμφανίσει μαζί ή ξεχωριστά. Στα Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα, η εταιρία συνέτασσε και δημοσίευε ξεχωριστά ατομικές και ενοποιημένες καταστάσεις.

Στις συμμετοχές των εταιριών που ενοποιούνται, τα ΔΛΠ επιτρέπουν την αποτίμησή τους στο κόστος ή την εύλογη αξία. Με βάση τα ελληνικά πρότυπα, οι συμμετοχές αυτές εμφανίζονταν στη μικρότερη κατά είδος τιμή, ανάμεσα στην αξία κτήσης και την τρέχουσα αξία τους.

Με βάση τα ΔΛΠ, η ενοποίηση των αποτελεσμάτων μίας θυγατρικής γίνεται από την ημερομηνία απόκτησής της. Με βάση τα ΕΛΠ, δεν προκύπτει ότι έπρεπε να γίνεται από αυτή την ημερομηνία, αλλά για το σύνολο της χρήσης.

Επιπροσθέτως, με βάση τα ΔΛΠ, η αναλογία της μειοψηφίας στην καθαρή θέση, πρέπει να αναλύεται στο τμήμα που αφορά την αρχική συνένωση και σε εκείνο που δημιουργήθηκε από τη μετέπειτα λειτουργία της θυγατρικής. Πρακτικά όμως, δε γίνεται αυτή η εμφάνιση. Τα ΕΛΠ δεν προέβλεπαν ανάλογη υποχρέωση, αλλά το πρότυπο ισολογισμού είχε αυτή τη διάκριση κι επομένως παρεχόταν η σχετική πληροφορία.

Σχετικά με τις επιχειρήσεις με κοινή διεύθυνση που αφορούν συνένωση συμφερόντων, με βάση τα ΔΛΠ δεν ενοποιούνται, αντίθετα με τα ΕΛΠ που επέτρεπαν την ενοποίησή τους. Επίσης, οι ίδιες μετοχές με βάση τα ΔΛΠ αφαιρούνταν από την καθαρή θέση, ενώ με βάση τα ΕΛΠ εμφανίζονταν στα χρεόγραφα.

Τέλος, βάσει των ΔΛΠ οι απαλοιφές πρέπει να γίνονται για το σύνολο των συναλλαγών και των υπολοίπων, ενώ βάσει των ΕΛΠ δινόταν η δυνατότητα απαλοιφής ενδοεταιρικών συναλλαγών και υπολοίπων, κατά το ποσοστό της συμμετοχής της μητρικής σε μία θυγατρική.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 28 (ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ ΣΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά τη λογιστική των επενδύσεων σε συγγενείς επιχειρήσεις, είναι οι εξής:

Με βάση τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, ορίζονται αρχές για τον καθορισμό ύπαρξης επιρροής και το χαρακτηρισμό μίας εταιρίας ως συγγενούς. Με βάση τα Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα, ορίζονταν σαν κριτήριο η κατοχή ποσοστού συμμετοχής πάνω από 20% και η εταιρία δεν ήταν θυγατρική.

Σύμφωνα με τα ΔΛΠ υπάρχει απαλλαγή των συγγενών από την ενοποίηση στην περίπτωση που η εταιρία δεν υποχρεούται στη σύνταξη ενοποιημένων καταστάσεων. Τα ΕΛΠ προέβλεπαν την αδυναμία ενοποίησης αν κρινόταν ότι η συγγενής δεν επηρέαζε τις ενοποιημένες καταστάσεις.

Τα ΔΛΠ προβλέπουν την παύση ενοποίησης μίας διακοπτόμενης συγγενούς. Αυτή η έννοια δεν υπήρχε βάσει των ελληνικών προτύπων.

Έπειτα, με βάση τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, το κέρδος ή η ζημία από συναλλαγές μεταξύ ομίλου και συγγενούς, απαλείφονται κατά το μέρος της συμμετοχής του ομίλου στη συγγενή εταιρία, επηρεάζοντας ανάλογα τα αποτελέσματα. Με βάση τα ΕΛΠ, γίνεται αναφορά στα μη πραγματοποιημένα κέρδη ή ζημίες.

Σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα, η μείωση της αναλογίας της καθαρής θέσης μίας συγγενούς στις καταστάσεις μπορεί να φτάσει μέχρι το ποσό συμμετοχής. Τα ελληνικά πρότυπα δεν έκαναν κάποια αναφορά.

Σχετικά με τη χρεωστική υπεραξία από απόκτηση συγγενούς εταιρίας, τα ΔΛΠ προβλέπουν εξέτασή της για απομείωση κάθε χρόνο, ενώ η εμφάνισή της γίνεται στο λογαριασμό συμμετοχής. Με βάση τα ΕΛΠ, η χρεωστική υπεραξία μεταφερόταν στα έξοδα εγκατάστασης και γινόταν απόσβεση μέσα σε μία 5ετία, ενώ η εμφάνισή της γινόταν σε συγκεκριμένο λογαριασμό.

Βάσει των ΔΛΠ, στις ιδιαίτερες καταστάσεις οι συμμετοχές σε συγγενείς επιχειρήσεις μπορεί να εμφανίζονται στο κόστος ή σε εύλογη αξία. Τα ΕΛΠ προέβλεπαν την εμφάνιση των συμμετοχών στη μικρότερη αξία, ανάμεσα στην αξία κτήσης και την τρέχουσα αξία.

Επίσης, το ΔΛΠ 28 δίνει τη δυνατότητα εμφάνισης της συμμετοχής στη συγγενή εταιρία σε εύλογη αξία στον ισολογισμό. Σύμφωνα με τα ΕΛΠ, η συμμετοχή στον ισολογισμό ήταν η αναλογία στη λογιστική καθαρή θέση της εταιρίας.

Τέλος, τα ΔΛΠ ορίζουν ότι στα αποτελέσματα χρήσης θα εμφανίζονται τα αποτελέσματα από συγγενείς εταιρίες, ενώ στα ΕΛΠ η εμφάνιση γινόταν σύμφωνα με πρότυπο που ανέλυε τα χρηματοοικονομικά αποτελέσματα σε κατηγορίες.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 31 (ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΓΙΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΕ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΕΣ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά τη χρηματοοικονομική πληροφόρηση για τα δικαιώματα σε κοινοπραξίες, είναι οι εξής:

Πρώτον, το ΔΛΠ 31 περιλαμβάνει αναλυτική περιγραφή και οριοθέτηση των Κοινοπραξιών και της λογιστικής αντιμετώπισής τους. Τα ελληνικά πρότυπα δεν ασχολούταν καθόλου με αυτές.

Δεύτερον, με βάση τα ΔΛΠ υπάρχει απαλλαγή για ενοποίηση κοινοπραξίας όταν υπάρχει απαλλαγή για σύνταξη ενοποιημένων καταστάσεων, όταν η κοινοπραξία είναι διακοπτόμενη και σε ορισμένες περιπτώσεις. Στα ελληνικά πρότυπα υπήρχε υποχρέωση ενοποίησης με τη μέθοδο της καθαρής θέσης όταν το ποσοστό συμμετοχής είναι πάνω από 20%.

Σύμφωνα με τα ΔΛΠ στις ιδιαίτερες καταστάσεις οι συμμετοχές σε κοινοπραξίες μπορεί να εμφανίζονται στο κόστος ή σε εύλογη αξία. Σύμφωνα με τα ΕΛΠ, οι συμμετοχές σε κοινοπραξίες εμφανίζονταν στη μικρότερη αξία κατά είδος, ανάμεσα στην αξία κτήσης και την τρέχουσα αξία.

Στον ενοποιημένο ισολογισμό, η συμμετοχή σε κοινοπραξία εμφανίζεται στην εύλογη αξία, όπως ορίζουν τα ΔΛΠ, ενώ με βάση τα ΕΛΠ η συμμετοχή ήταν η αναλογία στην καθαρή θέση της κοινοπραξίας, στην οποία ο όμιλος συμμετείχε.

Σχετικά με τις εξαιρέσεις στην ενοποίηση των κοινοπραξιών, βάσει των ΔΛΠ δε γίνεται ενοποίηση όταν βρίσκεται σε αναδιοργάνωση ή αδυνατεί να μεταβιβάσει κεφάλαια. Τα ΕΛΠ δεν έκαναν αναφορά σε αντίστοιχα ζητήματα.

Βασική μέθοδος ενοποίησης με βάση τα ΔΛΠ είναι η αναλογική ενοποίηση για τις κοινοπραξίες. Για τη συγκεκριμένη μέθοδο δεν υπήρχε καμία αναφορά από τα ΕΛΠ.

Στα ΔΛΠ γίνεται αναλυτική αναφορά στους τύπους των κοινοπραξιών και στον τρόπο των λογιστικών πρακτικών τους. Στα παραπάνω, δε γινόταν καμία αναφορά από τα ελληνικά πρότυπα.

Σχετικά με την αναλογική ενοποίηση βάσει των ΔΛΠ, η εμφάνιση αυτής μπορεί να γίνει με ενσωμάτωση στα κονδύλια των οικονομικών καταστάσεων ή με εμφάνιση σε συγκεκριμένη στήλη. Με βάση τα ΕΛΠ δεν προβλεπόταν αναλογική ενοποίηση.

Μια ακόμα διαφορά μεταξύ των δύο προτύπων, είναι πως τα ΔΛΠ επιτρέπουν την έκδοση ειδικών οικονομικών καταστάσεων για τις κοινά ελεγχόμενες εργασίες και για τα κοινά ελεγχόμενα περιουσιακά στοιχεία. Αυτές οι οικονομικές καταστάσεις δεν παρέχονταν από τα ΕΛΠ.

Επίσης με βάση τα ΔΛΠ, οι κοινοπραξίες συντάσσουν κανονικά καταστάσεις, ενώ τα ΕΛΠ έδιναν τη δυνατότητα σύνταξης καταστάσεων με βάση τα απλογραφικά βιβλία Β' κατηγορίας του ΚΒΣ και δεν εφάρμοζαν τον Ν. 2190/20.

Τέλος, σύμφωνα με τα ΔΛΠ, μια άλλη μέθοδος ενοποίησης των κοινοπραξιών είναι αυτή της καθαρής θέσης. Στο βαθμό που εφαρμόζεται αυτή, υπάρχουν διαφορές με τα ΕΛΠ που αναφέρονται στο ΔΛΠ 28 για τις συγγενείς επιχειρήσεις.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΔΛΠ 34 (ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά την ενδιάμεση χρηματοοικονομική πληροφόρηση, είναι οι εξής:

Πρώτον, με βάση τα ΔΛΠ, παρέχονται οδηγίες για τη σύνταξη ενδιάμεσων οικονομικών καταστάσεων. Το διάστημα έκδοσής τους κανονίζεται με βάση τους ισχύοντες νόμους κάθε χώρας. Τα ΕΛΠ δεν έκαναν αναφορά στις ενδιάμεσες οικονομικές καταστάσεις.

Δεύτερον, τα ΔΛΠ ενθαρρύνουν τις επιχειρήσεις με έντονη εποχιακή δραστηριότητα να συντάσσουν ενδιάμεσες οικονομικές καταστάσεις που καλύπτουν ετήσια περίοδο, με ημερομηνία λήξης το τέλος της περιόδου. Αντίστοιχη δυνατότητα δεν παρεχόταν από τα ΕΛΠ.

Τέλος, οι γνωστοποιήσεις που προβλέπονται από τα ΔΛΠ σχετικά με αυτού του είδους τις οικονομικές καταστάσεις, είναι πολυάριθμες, σε σχέση με αυτές των ΕΛΠ που ήταν περιορισμένες.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 39 (ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΚΑΙ ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΗ ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά την παρουσίαση και την κατοχύρωση των χρηματοοικονομικών μέσων, είναι οι εξής:

Πρώτον, βάσει των ΔΛΠ, η αρχική αποτίμηση αυτών των μέσων γίνεται στην εύλογη αξία για την πρώτη από τις τέσσερις παραπάνω κατηγορίες, ενώ οι άλλες τρεις αποτιμώνται στην εύλογη αξία, συμπεριλαμβάνοντας τα κόστη απόκτησης. Βάσει των ΕΛΠ, η αρχική αποτίμηση υπολογιζόταν στο κόστος συμπεριλαμβανομένων εξόδων κτήσης.

Σχετικά με τις μεταγενέστερες αποτιμήσεις, τα ΔΛΠ τις προβλέπουν στην εύλογη αξία. Σύμφωνα με τα ΕΛΠ, η αποτίμηση γινόταν στη μικρότερη κατ' είδος αξία, ανάμεσα στην αξία κτήσης και την τρέχουσα αξία.

Σε ότι έχει να κάνει με τις μακροπρόθεσμες απαιτήσεις, με βάση τα ΔΛΠ αποτιμώνται σε παρούσες αξίες, εφόσον ο τόκος περιλαμβάνεται στην απαίτηση. Με βάση τα ΕΛΠ, γινόταν διαχωρισμός των μακροπρόθεσμων και βραχυπρόθεσμων απαιτήσεων, χωρίς να γίνεται προεξόφληση των μακροπρόθεσμων σε παρούσα αξία.

Βάσει των ΔΛΠ, οι επενδύσεις που αφορούν τίτλους σταθερού εισοδήματος, όπως οι ομολογίες, αποτιμώνται στο αποσβεσμένο κόστος τους. Βάσει των ΕΛΠ, αν οι τίτλοι ήταν μη εισηγμένοι, αποτιμώνταν στην παρούσα αξία τους, με το πραγματικό επιτόκιο. Αν ήταν εισηγμένες, αποτιμώνταν στη μικρότερη τιμή, ανάμεσα στην τιμή κτήσης και την τρέχουσα τιμή τους.

Σύμφωνα με τα ΔΛΠ, οι μετοχές εισηγμένων εταιριών αποτιμώνται σε εύλογες αξίες την ημερομηνία του ισολογισμού. Σύμφωνα με τα ΕΛΠ, η αποτίμηση αυτών των συμμετοχών γινόταν στην μικρότερη τιμή ανάμεσα σε αυτή της κτήσεως και της τρέχουσας, που ήταν ο μέσος όρος της τιμής του τελευταίου μήνα χρήσης.

Για τις μετοχές εταιριών που δεν είναι εισηγμένες και είναι συμμετοχές, τα ΔΛΠ υπολογίζουν την αποτίμησή τους σε εύλογες αξίες, αν γίνει με τη χρήση δεικτών άλλων εισηγμένων εταιριών. Η αποτίμησή αυτών των περιπτώσεων βάσει των ΕΛΠ, γινόταν όπως και στις συμμετοχές εισηγμένων εταιριών, όπως εξηγήθηκε παραπάνω.

Η επόμενη διαφορά έχει να κάνει με τις μακροπρόθεσμες υποχρεώσεις που είναι χρηματοοικονομικά μέσα. Σύμφωνα με τα ΔΛΠ, η αποτίμηση τους γίνεται σε παρούσες αξίες, εφόσον ο τόκος περιλαμβάνεται στην υποχρέωση. Τα ΕΛΠ προέβλεπαν διαχωρισμό μακροπρόθεσμων και βραχυπρόθεσμων υποχρεώσεων, χωρίς να υπάρχει προεξόφλησή τους σε παρούσα αξία.

Επίσης, η πρώτη από τις τέσσερις κατηγορίες των χρηματοοικονομικών μέσων, χαρακτηρίζεται από τα ΔΛΠ ως στοιχεία στην εύλογη αξία μέσω αποτελεσμάτων. Αυτές οι υποχρεώσεις αφορούν παράγωγα που δημιουργούν δεσμεύσεις και η αποτίμηση γίνεται στην εύλογη αξία. Στα ΕΛΠ, δεν γινόταν αποτίμηση των παραγώγων και δεν υπήρχε περίπτωση χρηματοοικονομικής υποχρέωσης που να υπολογίζεται στην εύλογη αξία.

Στα ΔΛΠ, τα παράγωγα που είναι συνδεδεμένα με άλλους τίτλους που παρακολουθούνται στο κόστος, τότε και το παράγωγο αποτιμάται στο κόστος. Τα ΕΛΠ δεν προέβλεπαν αποτίμηση των παραγώγων.

Για τα συμβόλαια δέσμευσης πληρωμής σε τρίτους, αν ο αρχικός οφειλέτης δεν καταβάλει τις οφειλόμενες δόσεις, τα ΔΛΠ προβλέπουν αποτίμηση στη μεγαλύτερη τιμή ανάμεσα στη λογιστική αξία και την εκτίμηση της πληρωτέας υποχρέωσης. Με βάση τα ΕΛΠ, μια τέτοια υποχρέωση θα υπολογιζόταν στο εκτιμώμενο ποσό όταν δημιουργούταν η υποχρέωση και θα άλλαζε με επιπλέον προβλέψεις.

Αντίστοιχη αντιμετώπιση έχουμε και για τα δάνεια. Ειδικά γι' αυτά που είναι υποχρεώσεις, τα ΔΛΠ προβλέπουν αποτίμησή τους ανάμεσα στη λογιστική αξία και στην εκτίμηση της πληρωτέας υποχρέωσης. Με βάση τα ΕΛΠ, μία τέτοια υποχρέωση θα υπολογιζόταν στο ποσό που αναμενόταν να πληρωθεί εκτός από τους τόκους που θα επιβάρυναν την κάθε χρήση που αφορούσαν.

Τα ΔΛΠ δίνουν τη δυνατότητα επανακατάταξης για στοιχεία που αφορούν το ίδιο είδος. Γι' αυτές τις επανακατατάξεις, τα ΔΛΠ ορίζουν τις προϋποθέσεις και τον τρόπο αποτίμησης. Βάσει των ΕΛΠ δεν δινόταν τέτοια δυνατότητα.

Σχετικά με την περίπτωση των απομειώσεων, τα ΔΛΠ ορίζουν διαδικασίες για έναν τέτοιο υπολογισμό που αφορά ένα χρηματοοικονομικό στοιχείο, ενώ τα ΕΛΠ τις προέβλεπαν, με γενική αναφορά και χωρίς καθοδήγηση.

Βάσει των ΔΛΠ, σε πρόβλεψη απομείωσης μιας μετοχής εταιρίας που δεν είναι εισηγμένη και παρακολουθείται στο κόστος, αυτή δεν αντιστρέφεται. Αντιστροφή μπορούσε να γίνει βάσει των ΕΛΠ με υπολογισμό της τρέχουσας αξίας με αναλογία στη λογιστική καθαρή θέση.

Σε περίπτωση που προκύψουν διαφορές από την αποτίμηση των συμμετοχών, βάσει των ΔΛΠ μπορούν να μεταφερθούν στην καθαρή θέση. Τέτοια δυνατότητα δεν υπήρχε με βάση τα ΕΛΠ και οι διαφορές αντιμετωπίζονταν με προβλέψεις και την αντιστροφή τους.

Τα ΔΛΠ προβλέπουν υπολογισμό του χρηματοοικονομικού μέσου την ημερομηνία διακανονισμού ή συναλλαγής, με δυνατότητα τροποποίησης. Η δυνατότητα αυτή δεν υπήρχε από τα ΕΛΠ.

Τέλος, τα ΔΛΠ περιέχουν αναφορές σε ζητήματα λογιστικής αντιστάθμισης και κοινής αποτίμησης αντισταθμιζόμενων στοιχείων και αντισταθμιστικών μέσων. Τα ΕΛΠ δεν αναφέρονταν καθόλου σε αυτό το κομμάτι.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΛΠ 40 (ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΑ ΑΚΙΝΗΤΑ) ΚΑΙ ΕΛΠ

Οι διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΕΛΠ όσον αφορά τα επενδυτικά ακίνητα, είναι οι εξής:

Με βάση τα ΔΛΠ η παρακολούθηση και αντιμετώπισή τους γίνεται διακεκριμένα, τη στιγμή που από τα ΕΛΠ δεν προβλεπόταν κάτι ανάλογο.

Σύμφωνα με τα ΔΛΠ, τα έξοδα απόκτησης επενδυτικών ακινήτων προσαυξάνουν την αρχική αξία κτήσης, ενώ με τα ΕΛΠ γινόταν κεφαλαιοποίηση αυτών των εξόδων στην κατηγορία των εξόδων εγκατάστασης.

Προχωρώντας, βάσει των ΔΛΠ γίνεται εμφάνιση στις οικονομικές καταστάσεις της αξίας αυτών των ακινήτων που αποκτήθηκαν με χρηματοδοτική μίσθωση, ενώ υπό προϋποθέσεις εμφανίζεται και η αξία ακινήτων με λειτουργική μίσθωση. Τα Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα δεν προέβλεπαν κάτι τέτοιο για αμφότερες τις κατηγορίες μισθώσεων.

Τα ΔΛΠ προβλέπουν παρακολούθηση των επενδυτικών ακινήτων σε εύλογη αξία, ενώ τα ΕΛΠ προέβλεπαν αναπροσαρμογή της αξίας με ειδικό νόμο.

Έπειτα, τα ΔΛΠ ενθαρρύνουν τις αποτιμήσεις των ακινήτων από επαγγελματίες εκτιμητές, ενώ η ελληνική πρακτική προέβλεπε την αναπροσαρμογή βάσει γενικών συντελεστών.

Σχετικά με τις διαφορές αναπροσαρμογών, τα ΔΛΠ επιτρέπουν τη μεταφορά τους στα αποτελέσματα χρήσης, ενώ στα ΕΛΠ μεταφέρονταν στην καθαρή θέση.

Σε ότι αφορά τις αποσβέσεις, τα ΔΛΠ δεν προέβλεπαν αποσβέσεις σε εύλογες αξίες, σε αντίθεση με τα ΕΛΠ όπου ήταν υποχρεωτικός ο υπολογισμός αποσβέσεων.

Άλλη μια διαφορά αφορά τις προβλέψεις υποτίμησης των παγίων. Με βάση τα ΔΛΠ δε γίνονται προβλέψεις αλλά αναφέρονται οι διαφορές περιφραστικά, ενώ στα ΕΛΠ θεωρούνταν υποχρεωτικές.

Οι πιθανές υποχρεώσεις επενδυτικών ακινήτων που έχουν διαγραφεί αναφέρονται στις σημειώσεις βάσει των ΔΛΠ, ενώ τα ΕΛΠ προέβλεπαν διενέργεια προβλέψεων για κάθε υποχρέωση.

Σε περίπτωση αγοράς επενδυτικού παγίου με μακροπρόθεσμη άτοκη πίστωση, υπάρχει διαχωρισμός με προεξόφληση του τόκου από την αξία. Αυτό δεν προβλεπόταν από τα ΕΛΠ.

Τα ΔΛΠ προβλέπουν εμφάνιση στον ισολογισμό μόνο του αναπόσβεστου υπόλοιπου, ενώ τα ΕΛΠ προέβλεπαν εμφάνιση στον ισολογισμό της αξία κτήσης, των σωρευμένων αποσβέσεων και του αναπόσβεστου υπολοίπου κάθε κατηγορίας παγίων.

Τέλος, οι γνωστοποιήσεις στα διεθνή πρότυπα είναι πολύ περισσότερες σε σχέση με αυτές των ελληνικών προτύπων.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΓΛΣ ΜΕ ΕΛΠ

Ένα λογιστικό σχέδιο είναι ένα σύνολο κανόνων που έχει στόχο την λογιστική τυποποίηση. Η λογιστική τυποποίηση στην Ελλάδα αναφερόταν στην υποχρεωτική εφαρμογή του ΕΓΛΣ, όπου εξασφαλιζόταν η σύγκριση των χρηματοοικονομικών καταστάσεων των επιχειρήσεων. Το ΕΓΛΣ ακολουθούσε τις αρχές της αυτονομίας, της κατ' είδος συγκέντρωσης αποτελεσματικών λογαριασμών και τη σύνταξη κατάστασης Γενικής Εκμετάλλευσης. Το πρότυπο του ΕΓΛΣ περιλάμβανε την λογιστική ορολογία, τους κανόνες αρχικής αναγνώρισης, τους κανόνες αποτίμησης και κοστολόγησης, τα υποδείγματα των οικονομικών καταστάσεων και την εφαρμογή του σχεδίου λογαριασμών.

Η εφαρμογή του νόμου σχετικά την εφαρμογή των ΕΛΠ καλύπτει τέσσερις μεγάλες κατηγορίες:

Από 1 Ιανουαρίου 2015 καταργούνται τα Κλαδικά Λογιστικά Σχέδια των Ασφαλιστικών Εταιρειών και των Τραπεζών, ο Κώδικας Φορολογικής Απεικόνισης Συναλλαγών μαζί με όλες τις σχετικές διατάξεις, εγκυκλίους, Υπουργικές αποφάσεις και οδηγίες που έχουν εκδοθεί για τον συγκεκριμένο κώδικα ή τον προϊσχύοντα Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων.

Περιγράφει λεπτομερώς τις λογιστικές αρχές που διέπουν την κατάρτιση των ετήσιων οικονομικών καταστάσεων, είτε για την δημοσίευσή τους είτε για την υποβολή τους στις φορολογικές αρχές για τον υπολογισμό του φόρου εισοδήματος.

Στη τρίτη κατηγορία ενσωματώνει τις διατάξεις της Ευρωπαϊκής Οδηγίας 2013/34/ΕΕ για τις ετήσιες οικονομικές καταστάσεις των επιχειρήσεων έχοντας ως κριτήριο τον διαχωρισμό των οντοτήτων σε πολύ μικρές, μικρές, μεσαίες και μεγάλες.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΩΝ ΕΛΠ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΕΓΛΣ

Η βασική διαφορά των Ελληνικών Λογιστικών Προτύπων σε σχέση με το Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο είναι ότι τα πρώτα αποτελούν ένα σύνολο λογιστικών μεθόδων, το οποίο μπορεί και αποτυπώνει οποιοδήποτε λογιστικό γεγονός, την ώρα που το Ε.Γ.Λ.Σ. δεν είχε την ικανότητα να υποστηρίξει.

Ένα βασικό πλεονέκτημα των ΕΛΠ έναντι του ΕΓΛΣ είναι η εναρμόνιση του ελληνικού λογιστικού συστήματος με τα διεθνή πρότυπα και λογιστικά δεδομένα, θέτοντας τα θεμέλια για ανταγωνιστικές επιχειρήσεις διεθνώς. Η ανάγκη αυτή προέκυψε από το γεγονός ότι το Ε.Γ.Λ.Σ. αποτελούσε μια εγχώρια νομοθεσία η οποία θα έπρεπε να είναι γνωστή και προσβάσιμη από τους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων για την εξαγωγή συμπερασμάτων, πράγμα το οποίο δημιουργούσε δυσκολία στους ξένους επενδυτές, με αποτέλεσμα να ασχολούνται μόνο με τις ελληνικές επιχειρήσεις που ήταν στο Χ.Α.Α. Με την εφαρμογή των ΕΛΠ, κάθε χρήστης έχει την δυνατότητα να καταλάβει τις οικονομικές καταστάσεις των ελληνικών επιχειρήσεων, διευκολύνοντας την τραπεζική χρηματοδότηση. Έτσι δόθηκε η δυνατότητα στον εμπορικό κόσμο των επιχειρήσεων μιας κοινής βάσης λογιστικών δεδομένων και κανόνων παρακολούθησης.

Εκτός από τα παραπάνω, οι διατάξεις του ΕΓΛΣ ήταν παρωχημένες σε σύγκριση με τις ανάγκες της σημερινής εποχής. Το ΕΓΛΣ αδυνατούσε να ακολουθήσει τις εξελίξεις στις εμπορικές συναλλαγές και αυτό είχε ως αποτέλεσμα η λογιστική πληροφόρηση να είναι ελλιπής και ανεπαρκής.

Πιο αναλυτικά κατά το ΕΓΛΣ η λογιστική του ιστορικού κόστους δεν λάμβανε υπόψη τις τρέχουσες αξίες της αγοράς.

Επιπλέον το ΕΓΛΣ δεν αναγνώριζε την έννοια της παρούσας αξίας με συνέπεια να μην μπορεί να αποτιμήσει θέματα όπως η μίσθωση παγίων με την μορφή του leasing, η παρακολούθηση των χρηματοοικονομικών επενδύσεων με την μορφή των ομολόγων και η αποτύπωση συναλλαγών με διάρκεια μεγαλύτερη του έτους.

Επίσης, στο ΕΓΛΣ δεν υπήρχαν διατάξεις για τη λογιστική της αναβαλλόμενης φορολογίας.

Μια ακόμα αλλαγή που εισήχθη με τα ΕΛΠ είναι ότι στα ΕΓΛΣ δεν υπήρχε υποχρέωση να καταρτιστούν καταστάσεις ταμειακών ροών.

Το κλείσιμο ισολογισμού με βάση το ΕΓΛΣ ήταν χρονοβόρο, περίπλοκο και χωρίς να παρέχονται σημαντικές πληροφορίες μέσω των εγγραφών προσδιορισμού αποτελέσματος της Ομάδας 8 του Λογιστικού Σχεδίου. Με τα ΕΛΠ η διαδικασία απλοποιήθηκε, καταργώντας τους λογαριασμούς της Ομάδας 8.

ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΕΛΠ

Τα βασικότερα πλεονεκτήματα από την εφαρμογή των ΕΛΠ συνοψίζονται στα εξής :

- Με τις νέες διατάξεις των ΕΛΠ ενσωματώνονται στο εθνικό δίκαιο οι λογιστικές διατάξεις της Οδηγίας 34/2013/ΕΕ. Έτσι, το εθνικό λογιστικό πλαίσιο συμβαδίζει με τις διεθνείς πρακτικές. Το λογιστικό σύστημα που εισάγεται είναι κατανοητό και ταιριάζει περισσότερο με το σκεπτικό της διεθνούς αγοράς. Αυτό έχει θετικό αντίκτυπο στην προσπάθεια των επιχειρήσεων να αναζητήσουν ευκαιρίες σε διεθνές επίπεδο. Οι οικονομικές καταστάσεις δεν συνδέονται με τη φορολογική νομοθεσία και απεικονίζουν καλύτερα και ακριβέστερα την χρηματοοικονομική κατάσταση των επιχειρήσεων.
- Γίνεται διόρθωση σφαλμάτων που παραβιάζουν τους κανόνες λογιστικών οδηγιών της ΕΕ και έκαναν πολύπλοκη τη λογιστική διαδικασία και αποτύπωναν λανθασμένα ορισμένα κονδύλια.
- Οι διατάξεις περί λογιστικού συστήματος, λογιστικών αρχείων και

παραστατικών πωλήσεων (άρθρα 1-15) βοηθούν στην απλοποίηση του Κώδικα Φορολογικής Απεικόνισης Συναλλαγών του Ν. 4093/2012.

- Σύμφωνα με τις νέες διατάξεις, θα επιβάλλονται πρόστιμα αν δεν τηρούνται αξιόπιστα λογιστικά αρχεία και η επιβολή τους δεν θα στηρίζεται σε τυπικές παραβάσεις που δεν συνεπάγονται απόκρυψη εισοδημάτων ή δημιουργία εμποδίων κατά τη διενέργεια ελέγχου.
- Επιχειρείται η δημιουργία ενός ολοκληρωμένου λειτουργικού συστήματος για τις επιχειρήσεις που εμπίπτουν στις ρυθμίσεις του νέου νόμου το οποίο, μέσω της ενοποίησης, και του εκσυγχρονισμού των λογιστικών κανόνων.
- Όπως αναφέρεται στην εισηγητική έκθεση του Ν. 4308/2014, ο νέος νόμος καταπολεμά τη λογιστική πολυνομία γιατί για πρώτη φορά το σύνολο των λογιστικών κανόνων συγκεντρώνεται σε ένα νομοθέτημα για την καλύτερη εξυπηρέτηση των επιχειρήσεων και των λογιστών. Λόγω του περιορισμού της πολυνομίας, θα δημιουργηθεί ένα σταθερό περιβάλλον που θα βοηθήσει τα πληροφοριακά συστήματα να είναι ακόμη πιο αποτελεσματικά και αξιόπιστα.
- Με την εφαρμογή των ΕΛΠ θα γίνει πιο ελκυστική η ελληνική αγορά για ξένες επενδύσεις και κεφάλαια γιατί οι χρηματοοικονομικές καταστάσεις των ελληνικών επιχειρήσεων θα συμβαδίζουν περισσότερο με τα διεθνή πλαίσια.
- Η εφαρμογή των ΕΛΠ ελαττώνει το κόστος ενδοομιλικής πληροφόρησης γιατί οι μητρικές εταιρίες του εξωτερικού ζητούν από τις θυγατρικές της Ελλάδας να παρουσιάζουν τις οικονομικές καταστάσεις και μεγέθη σύμφωνα με το λογιστικό σχέδιο της έδρας. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι οντότητες να αναγκάζονται να συντάσσουν δύο οικονομικές καταστάσεις με αποδέκτες τις ελληνικές φορολογικές αρχές και τη μητρική εταιρία.
- Ικανοποιείται η ανάγκη των επιχειρήσεων και των χρηστών των χρηματοοικονομικών καταστάσεων για διαφάνεια, αξιοπιστία και σύγκριση των πληροφοριών που αντλούνται από αυτές.
- Το νέο λογιστικό σχέδιο που προβλέπεται στις διατάξεις των ΕΛΠ διατηρεί σε μεγάλο βαθμό τους κωδικούς και τους τίτλους του ΕΓΛΣ, ώστε οι χρήστες να προσαρμοστούν και να εξοικειωθούν εύκολα.
- Σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση προς τη Βουλή για τα ΕΛΠ στον Ν. 4308/2014 έχει ληφθεί υπόψη η αρχή της προτεραιότητας στις μικρές επιχειρήσεις

της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να μειωθεί το διοικητικό κόστος. Στις επιχειρήσεις αυτές περιλαμβάνονται οι πολύ μικρές οντότητες που αποτελούν το μεγαλύτερο ποσοστό της ελληνικής οικονομίας.

- Οι επιχειρήσεις μπορούν να διατηρήσουν το υφιστάμενο λογιστικό σχέδιο και τη μηχανογράφηση που στηρίζεται σε αυτό και να πραγματοποιήσουν μικρές αλλαγές, ώστε να συμβαδίζει πλήρως το λογισμικό που χρησιμοποιούν με τις νέες απαιτήσεις των ΕΛΠ. Έτσι, οι επιχειρήσεις θα μπορούν να συντάξουν τις νέες οικονομικές τους καταστάσεις.

Στον αντίποδα τα βασικότερα μειονεκτήματα των ΕΛΠ είναι:

- Το λογιστικό πλαίσιο που προβλέπουν οι διατάξεις των ΕΛΠ δεν λαμβάνει υπόψη την αναλυτική λογιστική του ΕΓΛΣ και δεν προβλέπει τη λογιστική κατάρτιση του λογαριασμού της γενικής εκμετάλλευσης με βάση τα πρωτογενή στοιχεία της γενικής λογιστικής. Ο λογιστικός λογαριασμός της γενικής εκμετάλλευσης αποτελεί το σπουδαιότερο εργαλείο στα χέρια της διοίκησης επιχειρήσεων για αξιόπιστη πληροφόρηση και στήριξη των αποτελεσμάτων σε οποιονδήποτε φορολογικό έλεγχο.
- Τα ΕΛΠ επειδή δεν προβλέπουν περιοριστικούς κανόνες και αυστηρή τυποποίηση επιτρέπουν τον αυτοσχεδιασμό, χωρίς να αντιβαίνει τις λογιστικές αρχές με αποτέλεσμα να απειλείται η σύγκριση των στοιχείων. Με την καθιέρωση του ΕΓΛΣ είχε επιτευχθεί η τυποποίηση και ομοιομορφία των λογιστικών μεγεθών.
- Η λογιστική τυποποίηση που παρέχεται με το ΕΓΛΣ παύει πλέον να ισχύει και τη θέση του παίρνει ένα λογιστικό πλαίσιο με ελλείψεις.
- Το σχέδιο των λογαριασμών που προτείνεται δεν έχει κανόνες που να καθορίζουν τον τρόπο χειρισμού και λειτουργίας των λογαριασμών. Περιλαμβάνει έναν συνδυασμό από διάφορους κανόνες του ΕΓΛΣ, της Οδηγίας 2013/34/ΕΕ και των ΔΠΧΑ.
- Η εφαρμογή τους έχει αυξημένο κόστος γιατί αλλάζει η λογιστική οργάνωση των επιχειρήσεων και υποχρεώνονται σε πλήρη λογιστική αναδιοργάνωση.
- Στην περίπτωση που επιλεγεί η μέθοδος της εύλογης αξίας ή εφαρμοστούν διαφορετικοί συντελεστές απόσβεσης, η επιχείρηση υποχρεούται να λειτουργεί

ένα σύστημα για τα ΕΛΠ και ένα για φορολογικούς σκοπούς. Σε περίπτωση που η οντότητα δεν ακολουθήσει τη μέθοδο της εύλογης αξίας, θα έχει μόνο ένα λογιστικό σύστημα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Στην παρούσα εργασία έγινε μια προσπάθεια μελέτης και αναφοράς σχετικά με τα διεθνή και ελληνικά πρότυπα καθώς και το λογιστικό σχέδιο στα ελληνικά δεδομένα. Έγινε αναφορά των ορισμών και πεδίων εφαρμογής, όπως επίσης και των διαφορών μεταξύ διεθνών προτύπων, ελληνικών προτύπων και ελληνικού λογιστικού σχεδίου. Η αντικατάσταση από τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, βοήθησε τις ελληνικές επιχειρήσεις να έχουν καλύτερο έλεγχο των οικονομικών τους καταστάσεων, να προσφέρουν υπηρεσίες ανώτερης ποιότητας και να γίνουν πιο ελκυστικές στους εξωτερικούς επενδυτές.

Με την ολοκλήρωση αυτής της εργασίας δίνεται η δυνατότητα για έρευνα σε μελλοντικό χρόνο πάνω στο κομμάτι των λογιστικών προτύπων, καθώς τα δεδομένα αλλάζουν συνεχώς και με ταχύτατους ρυθμούς και προσαρμόζονται ανάλογα με τις εκάστοτε επικρατούσες συνθήκες.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. «Το Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο, θεωρητική προσέγγιση και πρακτική εφαρμογή», Αναστάσιος Παπαναστασάτος, εκδόσεις Σταμούλη 1992
2. «Το Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο, ανάλυση και ερμηνεία της γενικής και αναλυτικής λογιστικής», Τόμος Α' Εμμανουήλ Σακέλλη 1990
3. «Διεθνή Πρότυπα Χρηματοοικονομικής Αναφοράς», Νεγκάκης Χρήστος 2015
4. «Τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα με απλά λόγια και οι διαφορές με τα ελληνικά», Ντζανάτος Δ. εκδόσεις Καστανιώτη 2008
5. «Διεθνή λογιστικά πρότυπα», Άθως Γεωργίου Εκδόσεις Σάκκουλα 2003
6. «Χρηματοοικονομική Λογιστική», Γεώργιος Αληφαντής Εκδόσεις Πάμισος 2008